

Přílohy

Informátorka č. 1

Řekni mi něco o svém vzhledu. Co pro tebe tvůj vzhled znamená?

Co je to za otázku? Co pro mě znamená můj vzhled... Prostě nemám žádné mínění o mém vzhledu. Myslím, že to už neřeším tak, jak jsem to řešovala, když jsem byla mladší. Mám pocit, že mi některé věci mi už nepřijdou důležité. Když jsem byla mladší, tak jsem řešila, jestli mám nebo nemám bedřary, tak teď mi je to nějak šumák. A ani žádný nemám. Tak to je obličej...já myslím, že je důležitý, aby člověk byl v dobrý tělesný kondici, například. Prostě je fajn, když je člověk jakoby pružnej...ale jako fakt. Protože tělo je zdravý a jde ti to do hlavy, tam si to přebere mozek a říká si, že je vlastně všechno tak, jak má bejt. Než si něco matlat na ksicht a vědět, že má člověk sádelnatou prdel třeba a chce s tím něco dělat a maximálně si vezme na sebe na sebe nějaký pořádný hadry, aby to skryl a dá si make-up na obličej. Mám pocit, že to není dobrá cesta.

A pro koho se oblíkáš třeba?

Já jsem někde četla nějakou teorii, že se ženský oblíkaj pro ženský. Že se vlastně ženy oblíkaj proto, aby si další ženský řekly, že se dobře oblíkají a aby jí záviděly a žárlily. Takže vlastně ženská se vůbec neoblíká pro chlapa. Pro koho se oblíkám? Asi pro dobrej pocit z toho, že nemusím být oblečená, že nemusím jít nahá na ulici. To je docela dobrý, to bych se asi styděla. Ale tak jako jasný, že člověk má tendenci se vyfíknout, aby se líbil třeba svému partnerovi nebo jenom okolí, nebo psovi... Ale třeba dneska jsem se oblíkla...nebo já se spíš oblíkám pro jakoby svůj..nechci se zaplejtat do žádných teorií přílišných...pro koho...asi pro sebe.

Když nakupuješ v sekáčích, tak proč?

Kromě takových těch obligátních věcí, že tam člověk nakupuje něco, co jinde nemá, protože samozřejmě žádná ženská nechce mít na sobě to, co má jiná ženská nebo kmoška nebo prostě okolí, tak to je samozřejmě jeden z důvodů. A myslím, že je to taky trochu jednodušší než hledat v tý přehršli těch obchodů a hledat vlastně něco, co tě zaujme a kombinovat to s dalšíma věcmi, protože nemůžeš přijít do jednoho obchodu a tam si jako nakoupit. To je vždycky taková jakoby divná uniforma, to se mi nelíbí. Maximálně jít do jednoho obchodu a tam si něco vyndat. Vždycky tam něco najdeš, vždycky v „há-emku“ něco jako co se ti líbí. Potom jí to jinýho obchodu a tam najdeš něco druhýho a skombinuješ to. A přijde mi lepší jít do sekáče, protože tam si koupíš najednou třeba šest věcí, který vlastně k sobě nejdou, ale zároveň jdou, protože se mi vlastně líbí, když k sobě věci vlastně jakoby nejdou, když se k sobě nehoděj moc, trochu jako každá věc je z jinýho těsta a potom to sladění mě docela baví. Ta kombinace. A to v tom sekáči mi přijde, že to je jednoduchý a hlavně tam jsou kusy, který moc jako nikde neobješíš, třeba protože už jsou starý a už se nenosej. A to je taky dobrý, nosit věci, který už se nenosej.

A podle čeho vybíráš oblečení?

No tak je to..jako myslíš ten impuls když tam jseš, co se ti líbí a podle čeho vodtáhneš ten kus? No mě poslední dobou, to bylo vlastně asi vždycky, že mě zaujme nějakej vzor.Víc jakoby vzory než barvy. Většinou jdu jako po vzoru a dost často se mi stává, že když vytáhnu ten vzor, který mě zaujme, tak k němu vlastně hrozně ladí i ten střih. Takže se mi dost často stane, že vlastně to vytáhneš podle vzoru a vytáhneš to...chm, říkám vytáhneš to...a ten střih k tomu vlastně jde a líbí se mi často. Takže se mi vlastně moc často nestvává, že bych vytáhla vzor, který se mi líbí a nelíbil by se mi střih. Asi nějakej šestej smysl. Dost podle vzoru a taky podle barev.

A kolik času třeba trávíš nakupováním?

Vlastně už...já teď jakoby žiju z toho, co jsem si nakoupila ve svém životě. Mám doma tekovejch

hadrů, že už moc teď nekupuju. Teď asi myslím, že míň a míň určitě. Ani jsem nikdy netrávila nějak moc času nakupováním, určitě ne. Jako vždycky jsem měla v okolí nějakou seká, kam jsem občas zašla a koupila jsem si dvě, tři věci a to jsem potom nějakou dobu nosila. Jako rozhodně jsem nikdy neprolezala nějaký obchody a nehledala jsem hadry a možná i to, že když jsem byla v tom věku, já nevím..dvacet, pětadvacet, tak „flér“ a tyhle ty obchody internetový to vlastně nebylo, takže vo todle to bylo taky svým způsobem chudší, že teď člověk sedne a kouká a na „fléru“ teď spousta zajímavých věcí. Bych to dřív využívala, ale teď mě to je tak nějak trošku fuk.

A když porovnáš třeba čas, kterej strávíš v normálním obchodě a sekáči?

Hele, já vlastně do normálních obchodů s oblečením taky moc nechodím, to spíš asi do určitě víc sekáč než normální obchod. Já nechodím vlastně do normálních obchodů moc většinou. Já teď mám jakoby víc času, takže vím, že mě nic moc nesvazuje a neomezuje. Takže když...já nevím, teď mám jeden sekáč, kde vlastně vždycky něco je. Víím, že když budu chtít, tak si tam vždycky něco koupím. Teď trochu řeším peníze, takže jakoby tam vlastně cíleně nechodím, protože víím, že bych si tam zase něco vybrala, zase bych utratila další prachy. A mám teď toho vlastně nakoupeno docela dost i věci, který jsem vlastně ani neměla na sobě, protože teď to беру trošku z tý praktický stránky, že bych to třeba mohla začít taky nosit. Ale tak asi třeba půl hodiny nebo třičtvrtě hodiny. To se stihne. Myslím, že máme takový na to už vypěstovaný voči. Že jakoby vidíš hned. Možná, že jedeš po těch barvách nebo po těch vzorech. Hrozně lehce, když to je tam na tom ramínku zmuchlaný, tak si dost často člověk hned představí, co to je vlastně jako zač a co to je za střih, protože se to vopakuje prostě. Protože víš, že to třeba vlastně ten střih, co máš doma atd.. takže je to rychlý vlastně.

Jak tvoříš svůj outfit?

Jak tvořím svůj outfit? Hmmm, to je taky takový široká otázka. Mmm já nevím, já mám pocit, že mám nějakou takovou jako sedmejšť, šestejšť smysl, že jakoby je to vlastně rychlejšť proces, že to není žádné pátrání co by jako k tomuhle se mohlo chodit. Jako myslíš z toho, co mám doma, když někam jdu? Vůbec jestli vo tom nějak přemýšlím? Nepřemějšťlím jak se oblíkat nebo neoblíkat. Já si myslím, že to v sobě každej už nějak má v sobě vod nějakýho věku zakořeněný. Jakoby jakým směrem jde, mě přijde. Že má jakoby už módní cestu. Prostě někdo, i kdyby se stokrát snažil, tak se nikdy neoblíkne nějak ulítle, protože prostě má v sobě nějaký limity, který ho vždycky zastavěj, když bude mít možnost koupit si nějakou bláznivou věc. Nebo by ho to vůbec třeba nenapadlo. A to si myslím, že už v sobě člověk má vod nějakýho věku možná, nebo vod narození třeba. Třeba některý děti maj tendence si na sebe vzít něco, co třeba jiný dítě..Prostě to už v sobě máme a... takže to je takový nahodilý, rychlý, spíš si říkám, jako nemám poslední dobou ráda, když jsou ty věci jednobarevný třeba. To je taková jakoby poslední doba. Že jsem třeba nervózní, když mám dvě věci, vždycky to je nějakou..když to nejsou šaty, tak je to nějakou spodek a vršek. Jsem vždycky nerv=ozní, když jsou ty věci jednobarevný. Mám hrozně ráda, když tam jsou nějaký vzory a proužky a tečky a vlastně čím víc se to k sobě nehodí, tak tím víc mě to baví vlastně. Já se totiž děším...to je třeba moje máma, ta mi řekne, když s ní mám někde sraz, tak často říká, „ty jseš zase vymustrovaná“. To je mojí mámy oblíbená věta. Že jsem „vymustrovaná“. Znamená to, že mám na sobě hodně barev nebo hodně vzorů. Jakože to je tak nějak moc. A mě to baví, když je to takhle moc. Když mám nahoře červenou, tak ani za nic si nevezmu červený punčocháče. I když pro moji mámu je to samozřejmě vrchol slazení, že jo. Máš červenou. Moje máma, nedávno jsem ji potkala, měla takovej starorůžovej „éf“...oblíká se jako supr moje máma, na svůj věk..prostě hrozně dobře a oblíká se moderně. Někdy je to tak jako na hranici nějakýho zvláštního nevkusy, ale to je, to tam nepiš, ale má to..má růžovej svetr, k tomu má nějaký kalhoty, má k tomu boty, má růžový ponožky a má k tomu třeba ještě růžový naušnice a prostě me..jasně, může to potom prostě přeskočit do extrému, že to je záměr, že mám úplně všechno růžový. Ale do toho extrému bych asi úplně nešla. Může to být někdy záměr prostě, ale..třeba kvůli nějaký fotce, ale..to jsem ještě neměla k tomu žádný tendence. Spíš to prostě tak nějak jako vnitřně sladit během pár jakoby vteřin. Ty ruce to

tam prostě vyberou. A my nemáme doma ani zrcadlo, takže já to ani nevidím. A máma mi říká, že jsem vymustrovaná, tak já prostě nevím. Ale jo, když vidím u svý mámy tu slazenost, tak je to vlastně pochvala.

A podle čeho si třeba vybíráš sekáč?

Podle čeho si vybí-हेle já si vlastně sekáč nevybírám, když je sekáč, tak tam...Ba ne, je fakt, že jsou sekáče, kam bych nikdy nešla. Už vod výlohy. Ta výloha je docela...docela...mmmm...taková dost jasně, že ti to řekne, co tam maj nebo nemaj...i když taky, člověk tam může něco vobjevit..Třeba na Pavláku je takovej sekáč, kam jsem nikdy nešla. Takovej žlutej, jak se jmenuje? Exkluziv? Myslím, že dokonce Exkluziv. Což taky zavání.. Spíš jsem prostě...jednou tam vejdu..i když sem jsem třeba ještě nikdy nevešla, ale většinou je to vo tom, že tam jednou vejdeš a zjistíš, že tam fakt jsou dobrý věci, tak tam potom chodíš a jseš věrná těm sekáčům, který jsou dobrý. *A máš radši spíš takový ty hrabárny nebo takovýty, kde je to třeba roztřídný?* To víš, že jsou...hrabárny třeba...jsou lepší v tom, že pravděpodobně tam někdo vysypal nějakej pytel a moc to netřídil, moc se s tím nevyzobával věci. Tam je riziko, že ta majitelka má podobnej vkus jako ty a že si tam vybere přesně to, co si vyzobeš ty a z takovýho pytle, to je třeba pět věcí, šest, víc ne. A když tam bude třeba někdo, kdo má podobnej vkus, tak o ty věci tam přijdeš a na těch ramínkách...to je jasný, že to je příjemnější se hrabat v ramínkách, než v haldách, ale spíš v tom člověk na něco natrefí. I když znám sekáče, který jsou ramínkový a je tam strašně moc věcí, který se mi líběj. Třeba ten sekáč na tom pavláku. Protože pravděpodobně berou z obchodů z nějakých těch různých anglických, amerických nevím kde to berou z jakých zemí, ale jsou to obchody, který dělaj, jak jsme se bavili vo tý Atmosféře a New Look a tyhlety známý značky, který prostě dělaj hezký věci, no. Který v podstatě kdyby tady měli obchod, tak bychom tam asi chodili, akorát by to pak vlastně spadlo do tý škály těch obchodů Pro Mode a Orsey..kde maj hezký věci?Ale v každěj den si tam tu sukni, která se ti líbí koupí dvacet dalších holek a potom se samozřejmě vy můžete potkat, no. A navíc stojí šestikilo, vid'?' Radši si koupit za deset korun. Takže podle čeho si vybírám sekáč byla otázka. Spíš jako dám na to tam jít a vidět. A potom tam už nejít nebo tam jít znova. Anebo mi někdo řekne, že někde je dobrej sekáč. Teď jsem byla se ségrou v Uhříněvsi, že tam je nějaká hrabárna. Jaks tam měla jet. To byla taky hrabárna a tam jsem koupila asi šest věcí. A 125kč myslím za kilo. Že jsem třeba za šaty zaplatila 25 korun a pět korun za takovou jako halenku. To stálo pět korun – pět padesát.

Myslíš si, že nějak odporuješ tradičnímu způsobu oblíkání?

Odporuju? Jestli odporuju tradičnímu způsobu oblíkání? Tradiční způsob oblíkání..takovýmu jako tomu main-streamu. Tak jako jak kdy, že jo. Někdy jo a někdy ne. Jako taky člověk nemá každěj den náladu se nějak oblíct extrémně. Nebo to ani nejde vo to oblíkat se extrémně. To takhle je. Člověk nemá v hlavě ráno: „teď se oblíknu extrémně“.To ne, prostě se nějak oblíkáš. Taky si už prostě nevezmeš bílý tričko Lewis k světlým džínům, že jo. Máme jako jiný hlavy všichni(18:17), takže..se nějak oblíkáme a často to jako není main-stream, že jo. V tom sekáči není main-stream. Dřív to byl ...já nevím co je vlastně main-stream. Teď je toho hrozně moc. Je hrozně moc obchodů, teď se to rozmělnuje a vlastně mě to docela baví. Jako ženská, která se celá oblíkne v ProModu, tak bude vypadat pěkně. Protože prostě ProMode má prostě hezký věci. Nevím, jestli jsou Francouzi, Španělé nebo..Orsey's jsou taky hezký věci. Vlastně si říkám, že jsem docela ráda, že mi třeba není...nebo..to jsou takový...možná to zní jako kec, ale...přemejšlím, když jsem v takovejhlečj vobchodech, říkám si, ty jo v osmnácti, kdy člověk je jakoby v tomhle věku 18,19,20 jakoby nejmíc řeší možná oblečení a jak vypadá. Vono potom už to je...prostě to slábne. Jako mě je to teď už fakt mnohem víc jedno než když mi bylo já nevím kolik. Ale v tý době, když tydlety vobchody vůbec nebyly a my jsme se vlastně oblíkali jenom ze sekáče, si pamatuju...18,19,20. A i jsem byla vlastně úplně jiná tenkrát mě vlastně vůbec nenapadlo vzít si nějaký květovaný šaty. Jsem se snažila nebo nechtěně, nebo nevím jak to vlastně bylo..se nějak vyhranit a dělat něco jinak a nosili jsme Gladiátory a teď už to vlastně působí směšně. Měla jsem modrý manšestráky ze sekáče, k tomu nějaký tričko s nějakým norským trollem a měla jsem k tomu zrzavý vlasy a jakoby jsem neřešila,

co kde ještě nakoupit ani, protože nikde vlastně nic moc ani nebylo jako. Já bych tenkrát, kdybych přišla do ProModu, tak by mě jako spousta věcí zaujalo, ale bylo by toho tolik, že bych vlastně nevěděla, co si mám vybrat. Já bych se nedokázala zorientovat, vlastně. Myslím, že to mají vlastně docela těžký lidi, co nemají už nějaký vlastní pohled na to, jak se oblíkat. Se jakoby neposlouchají se, protože to už jakoby není o přemejšlení, co si vezmu, ale to už prostě jakoby v hlavě máš. Jak to máš a co si vezmeš je úplně jasný. Jak to máš..já nevím, jestli mi rozumíš. A jako mladá holka, která prostě ještě tak nějak tápe, nebo tak tápou, je strašný – prostě jsou lidi, který nemají nějaký svůj vyhraněný vkus. Nevědí přesně, co si na sebe vzít, jsou tak jako vláčený téma různými trendama. Vždycky se toho chytěj a naskoče. To je ten pro mě. Nemáš vlastní hlavu a jako jedeš. Jako všichni nemají tohleto cítění. Neříkám teda jako já, ale nemají to cítění, že vědí hned, jak si vymalovat byt. Musí si někoho pozvat, aby jim vymaloval, protože sami nevědí. Tak to je to samý s oblečením. Ale ty ses ptala, jak se vymaňuju...já myslím, že nejsem nějak zase výrazná. Jako jak kdy. Někde jsem, jako moje máma říká „ty jsi vymustrovaná“ a vypadám asi jinak, než u nás „accountky“ nebo...to jsou takový vrstvy.. Jako považuju se za hudebnici a výtvarnici a ty nikdy nebudou stejný jako „Account“ u klienta Henkel, který dělá práci prášky, že jo. A pro ně budu asi vždycky extrémní, ale já si nepřipadám extrémní. Protože se pohybuju vlastně mezi lidma, který to mají podobně. Takže mi to přijde, že je to vlastně úplně normální.

A koho třeba považuješ za alternativního. Jestli nějak rozumíš tomu slovu alternativní?

Jako ze svého okolí? Tak třeba ty jsi docela alternativní, že jo. Tak jinak ve svém okolí prostě potkávám lidi, který nevím...né tak vždycky to je nějaký trošku extrém, jo. Jako vždycky to je v nějakým netradičním výrazným prvku. Jako alternativní člověk...vidíš, to je vlastně docela zajímavá myšlenka. Alternativa je vlastně jiná cesta. Prostě v alternativách proti té střední cestě, tomu main-streamu nějakému je alternativ spousta. Alternativní je pekáč...ale já když se řekne alternativní, tak si představím spíš holku...furt tom mám stejně tu představu...holku se zrzavejma dredama s prostě nějakým š..bané, teď bych vlastně řekla blbost. Prostě je to vždycky nějaký extrém, vždycky si toho všimneš. Vždycky je to nějakým způsobem výrazný. A alternativní člověk už to má jakoby v obličejí. Ani tak možná nejde...ten to oblečení..to už je pak jakoby samozřejmý.

A máš nějaký svůj předobraz v oblíkání?

Jsem si říkala, když jsem o tom přemejšlela, že na tohle by ses možná mohla zeptat. Protože jsem v tom taky přemýšlela. Kdy vlastně si člověk jako na to přijde. Ale nejsem si vůbec jistá kdy na to přijde. Podle mě to prostě vytvoříš..jako jednak je dost možný, že už to v sobě už máš, že to v tobě něco vyvolalo někdy, prostě dávno v průběhu tvého dětství se to do tebe nastrádalo, protože... jasný, potom je hrozně důležitý, kam se vrátneš, do jaký školy se dostaneš, s jakýma lidma se stýkáš, ale je to otázka, jestli tohleto je fakt takovej..jestli tohleto tě tak ovlivňuje. Asi jo. Docela by mě zajímalo, kdybych šla ze základky třeba na ekonomku a kamarádila bych se už na ekonomce třeba s Lenkou před školou vod nás z práce, kterou mám hrozně ráda, ale voblíká se prostě neuvěřitelně nudně. Jako voblíká se jako...taky vobčas zajde do nějakýho ProModu, a tak, ale vždycky cejtíš, že tam cejtí v hlavě tamty hranice, že někam už jako nemůže. Že prostě si prostě nemůže nikdy vzít zelený ponožky, protože by se to k tomu nehodilo. Takže všechno jakoby drží pod kontrolou anebo o tom ani nepřemejšlí. Možná, že jí to ani jakoby nenapadne. To ne, že by si řekla, zelený ponožky, to se k sobě nehodí. Jí to, vzít si zelený ponožky, prostě ani nenapadne. Pro někoho zelený ponožky neexistuju. Pro mě jako zelený ponožky jsou začátek třeba. Ale předobraz, to nevím, jestli jsem podkala někoho, kdo by mě jakoby výrazně ovlivnil. Hele já nevím. Já myslím, že to mělo všechno takovej jakoby pozvolnej průběh. Jako, tak jak se voblíkám teď, jsem se třeba nevoblíkala, když mi bylo osmnáct. Třeba jsem nepoužívala vůbec žádný šperky skoro. Ve osmnácti, kdy jsem měla ty zrzavý dlouhý vlasy. To byla taková doba, kdy jsem měla spíš Gladiátory, nosila jsem ze sekáče...tam jsem furt něco kupovala - si pamatuju takový froté zelený šaty pruhovaný, krátký...jako taky to bylo svým způsobem extrémní, ale nebylo to třeba takový zdobivý. Jakoby jsem se nezdobila. Možná jsem měla problém s nějakou ženskou

identitou nebo tak. Takže jakoby víc mám ty tendence, i když to možná není moc vidět, jít do takový ty ženskosti. Ale teď vůbec neodpovídám na tu tvoji otázku vlastně. Nevím, vlastně je docela možný, že mě trochu ovlivňovalo to, kde jsem se pohybovala. Přece jenom Hollarka je jako silný kreativní prostor už jenom sám o sobě, ta škola, to, co tam děláš, furt něco patláš, kreslíš, fotíš a vokolo tebe ty lidi takový jsou..jako tam není žádný límečkář. Maximálně kterej má na košili obrovskéj velkéj rudej flek, kterej vypadá, že je prostřelenej pistolí. Jako Hollarka je prostě neuvěřitelná. Tam nebuou žádný nudný typy. Takže já vůbec neznám prostředí, kde by lidi chodili normálně voblíkaný. V práci tam jsem taky působila jako exot. Je fakt, že tam to bylo hned víc cejtít, že jsem trochu jakoby někde jinde s módou. To je pravda. *A mělas někdy s oblíkáním problémy?* Ne, tak jako já jsem nebyla nikdy tak jakoby extrémní...v podstatě jaký problém, i když člověk by třeba někam přišel a měl něco roztrhanýho, ale to je už dávno pryč zase tahleta doba nějaký roztrhaný silonky. Jako mě baví, když to má nějakou eleganci. Mě baví ženská elegance, když tam furt je, ale nesmí to bejt nuda. Musí to bejt prostě hraný a něčím výrazný a taky ne vždycky, že jo. Každěj den máš jinou náladu a já se voblíkám dost podle počasí a podle toho jestli je slunce nebo není. Někdy se mi nechce vůbec voblíkat. Někdy se mi třeba nechce ani mejt. Tak jsem doma nahatá a nemytá.

A třeba vnímáš, že by ostatní nějak reagovali na tvoje oblečení?

..myslíš mámu:“ ty jsi zas celá vymustrovaná“? Já myslím, že už si lidi tak jako zvykli na to, že prostě každěj je voblečenej úplně jinak, že už na sebe ani nějak nereagujou. Nevím, jestli na tebe nějak reagujou a že jim přijdeš nějak „vymustrovaná“? Jako ten bezprostřední kontakt třeba Robert, že jo. Ale Robert je podobej..podobnýho ražení jako já, takže samozřejmě na sebe reagujem pozitivně a todleto se neřeší, voblečení. Já nějak výrazně nemám moc šancí reagovat na jeho voblečení, ale von reaguje na mě samozřejmě a v podstatě jako vždycky, že to je úžasný. A že jsem krásná. Včera mi řekl asi desetkrát, že jsem krásná, i když o tom pochybuju. Jestli s ním něco není. No jako jak jsem byla s mámou a ona mi říkala, že jsem vymustrovaná a pak jsem o tom Robertovi říkala a von mi říkal, že to chápe, že člověk, kterej přemejšlí nějak úplně jinak módně, že může říct, že jsem blázen třeba. Že mi jednou řekl, že pravděpodobně budu jednou takovej blázen s těma igelitkama. A já si to taky myslím. Já si myslím, že nedopadnu moc dobře. Ty to máš nahaný! Protože to půjde jako do extrému. I to oblečení bude extrémní. Bude extrémnější a extrémnější. A furt si ještě myslím, že to jakoby držím. Dneska nejsem ten typickej příklad. Dneska jsem prostě...co jsem to...já jsem hlavně nestíhala. Vlastně jsem tam ani neměla toho moc čistýho. Ale jo, někdy je to takový vlastně „ufidleční“..dneska nic moc. Tady dělám reklamu www.radio.cz. To třeba není jako tričko podle mýho gusta. Já moc nemám ráda tydlety trička – bavlněný trička s krátkým rukávem. Ty jsem dřív měla ráda docela. Takovýty, jak se nosily s těma rantlama a tak. Nemám moc takovejdelech triček. Ale todle jsem si koupila, protože tam je rádio. A je hnědý, docela hezká barva. Ale jinak mě nic moc nebaví, tak na sebe nekoukám. Ale že bych potkávala na ulici lidi a ti by říkali, ježišmarjá, co to máte na sobě?! To zas nejsem taková extrémní, aby na to člověk reagoval. Tak ale zas lidi na sebe koukaj. To víš, že to vidíš, že když si vezmeš na sebe nějak výrazný punčocháče, tak hned na tebe koukaj. Nebo...co jsem to nedávno měla...nějakou sukni...jsem si koupila nedávno takovou flaušovou hnědou sukni s černejma puntíkama. V podstatě je taková ne úplně výrazná. Je hnědá, taková tmavší hnědá a má černý puntíky a je taková lehce jakoby naplzlá a k tomu jsem měla..protože se mi líbí hnědá s takovou modro zelenou..kombinace, takže jsem k tomu měla tyhlety punčocháče(32:45) a samozřejmě hned vnímáš ty pohledy.. Ženský.. Prostě ženský se sledujou furt, furt sledujou, kdo co kde koupil, furt se jakoby hodnotěj, to jako děláme všichni..

Je ti to příjemný nebo nepříjemný?

Mně je to docela příjemný. Nebo nemůžu říct, že by mi to bylo nějak nepříjemný, že na mě někdo kouká. Jako když mi bude někdo koukat úpěnlivě na čelo a já budu vědět, že tam mám obrovskéj beďar, tak mi to bude asi dost nepříjemný, ale jinak mi je to jedno.

Vzdala by ses svého způsobu oblékání?

Ne. Kvůli ničemu. Já bych nemohla dělat práci, ve který bych musela nosit nějakou uniformu nebo kdybych musela nosit kostým. to si vůbec nedovedu představit.. nevim, to by mi někdo musel vyměnit hlavu. Já si neumím představit, že bych většinu dne bych musela bejt někdo jinej v tom případě.. To bych musela dělat jinou práci. To jako stejně bych nevzala práci, kde bych nemohla mít psa. Psa mám a oblékám se takhle, chcete mě nebo nechcete mě. a hlavně, chci dělat práci, kde nebudou tyhle věci důležitý.

Takže nějaký to ztotožnění s tím oblečením tam asi je..

To určitě asi.. Možná právě proto, že nad tím zas tak nepřemejšlim. Mam pocit, že to je fakt strašně intuitivní. To co je intuitivní, tak je takový opravdový, a správný. Nechci nikdy nějak moc kalkulovat, co si vezmu na sebe a jestli mi tohle sluší nebo nesluší mi to. já myslim, že to člověk docela lehce ví, že to je vono a že.. Někdy to máš v sekáči, že přijdeš a víš přesně, že to je vono, že to je pro tebe, že to tam jakoby – přesně ty barvy, většinou to je vo barvách, potom je blbý, že si to vezmeš a víš, že máš na to velký prsa, s tím už jsem třeba nepočítala..

Myslíš, že blízký lidi hodnotíš podle oblečení? Nebo že si vybíráš přátele podle oblečení?

Myslim si, že ne. Svý blízký přátele ty už jako mám a ty už vim, jak se oblékaj nebo neoblékaj. myslim si, že třeba moje kamarádka, kterou nebudu jmenovat, je silně nevkusná. To už je od školy, nikdy jsem jí to neřekla, protože to třeba není pro ní důležitý.. no ale ona to dost řešila.. v podstatě skoro vždycky jsem si říkala, jak na tohleto přišla. Možná že to ale nechápu, že je právě za tou hranicí, kam nevidim. v tom případě se jí omlouvám. Tak samozřejmě to vnímám..

A když někoho vidíš, koho neznáš a je oblečený nějak, jak se ti to líbí.. Máš nějaký tendence se s nim bavit?

ne, kór v dnešní době.. kdysi, když tyhle exoti byli třeba strašně málo vidět, tak to bylo třeba znamenalo něco třeba zajímavýho, dejchla z toho nějaká alternativa, která lákala, protože třeba mohl bejt zajímavěj tim, že vypadal takhle zajímavě, bylo nasnadě si myslet, že ten člověk je zajímavěj a to znamená, že ten rozhovor mohl bejt zajímavěj, že jste si něco mohli vzájemně předat. ale těch lidí už je tak strašně moc okolo, že mi přijde, že .. možná v čechách nejsem úplně nespokojená, že by lidi byly nevýrazný.. není to Berlín třeba, proti Berlínu jsme tady usedlí vlastně dost, ale to by se člověk musel kamarádit se spoustou lidí. Ale to víš, že si toho člověka všimnu, a přemejšliš třeba o tom, jak je.. O to větší zklamání je, když toho člověka trochu poznáš a zjistíš, že to je třeba jenom maska nějaká. Spoutu lidí se obléká a tobě to připadá, že je to alternativní člověk, co má v hlavě, ale pak přijdeš na to.. i když to se mně moc nestává, ale věřim tomu, že to tak bude.. že to někdo na sebe navleče, protože to někde vidí. to jako lidi maj docela slušný pozorovací talenty.. ale myslim si, že zrovna tenhle způsob oblékání, kterej mně se líbí nebo kterej já vyznávám, tak to dost často se jako nelíbí, mi přijde. že možná takový holky, který nevědej, co se sebou, tak ty půjdou do takový tý usedlejší formy, že spíš půjdou do Promodu nebo do nějaký teranovy, taky se jako vymustruju, ale potom už.. buď to je evidentní, že je to celý nakreslený perem promodu, nebo je to pak takovej divnej nevkus, třeba teranova mi přijde, oni maj takový, když koukám do výlohy, tak maj takový vlny, že někdy je to až moc, už je to takovej nevkus..

Jak proporcčně máš oblečení ze secondhandul nové?

Já myslim, že mám třeba 95 % sekáč a pět procent novýho oblečení, už ani nepamatuju, kdy jsem si....

Považuješ se za člena nějaký subkultury nebo jiný společenský skupiny?

Ani ne. Někde ve Švajcu jsem koukala v antikvariátu do knížky, to byla neuvěřitelná knížka, a tam popisovali všechny takovýhle různé skupiny, já ty názvy si ani nepamatuju, já vlastně nevim, určitě se tomu nějak říká, já vim, že jsou nějaký ímo. já se o to vůbec nezajímám a moc to nikde ani neslyším, možná, jak nemáme televizi, tak to ani moc.. furt někde potkávám lidi, a víš, že se jim nějak říká, ale já nevim, kde bych to měla.. já se o tom nebavim s nikym, tak nevim, kde to mám načerpávat.. a v týchle knížce bylo všechno.. jaký nosej doplňky, jakou poslouchaj hudbu, co maj obvykle na hlavě, jestli maj psi nemaj psi, jaký maj psi... Ted' už je spoustu takovejhle obchodů,

vznikaj lidi, který jsou gotici a maj nějaký prachy, tak si udělaj obchod a vozej odněkad hadry. Teď jsou mraky obchodů, lidi se buďto najdou sami nebo tak, do kterýho obchodu teda puđu, kdo vlastně budu.. i když to takhle asi není. myslim, že si každej subkultur si najde někde nějaký svůj sekáč.

Kam by ses zařadila ve společnosti? Třeba do středu, na okraj například..

Teď je otázka, co je střed. já víc a víc cejtim, že bych chtěla spíš žít někde na samotě. dřív jsem si to nedovedla představit, ale teď si to dovedu představit. že bych ani nepotřebovala moc lidí, že bych mohla žít někde v ústraní, to znamená někde na okraji společnosti, já se cejtim.. nevím, možná jsem byla v minulým životě nějaký potulnej kejklíř. Že bych se někde pachtila někde v nějakým lese, v nějaký chalupě. Možná by mě to začalo srát, nevím, bylo by to fajn, nebejt zas tak závislej.. ale to už se dostávám na tenkej led. vždycky člověk, když žije tady, tak je na někom závislej, vždycky musí někde něco platit.. Ale ráda bych nevyužívala takovejch těch obsypanejch stromů tý společnosti, radši bych si pěstovala někde svojí hrušku strupatou, někde jakoby mimo. ale nejsem si jistá, jestli bych to byla schopná zvládat, nikdy jsem to tak nevnímala, bavili jsme se s RObertem o tý termakulturní zahradě, někdy mít plac, kterej by byl soběstačnej co možná nejvíc, nebyl závislej na tom, že tady pořádaj nějaký farmářský trhy nebo nepořádaj, mít to všechno svoje, ale to je nějaká utopie.. Ale víc a víc o tom přemýšlím, takže bůh ví, kam to bude směřovat a zároveň mám ráda město.. ale kam se určit, místo ve společnosti.. nějaký místo tam určitě mam, ale zatím ještě nevím..

Informátorka č. 2

Co pro tebe vzhled znamená?

Někdy to může být prostředek k tomu, jak se cítit dobře, když dobře vypadám. Asi když o tom budu mluvit, tak budu pocítřovat nějakou trapnost, protože je to jenom ten povrch, jak se říká, ale asi jako když dobře vypadám a snažím se žít nějak dobře tak se cítím i dobře. Možná je to takový můj koníček, že to ráda promýšlím, jak vypadám, co si změním a co si koupím, že to je taková zábava.. Je to vášeň, je to zábava. Kosmetika, je to radost se naličit, hezky se načančat.

Pro koho se oblíkáš

Dneska, protože jsem se necítila úplně dobře, tak jsem si řekla, že se aspoň hezky obleču a budu z toho mít radost.. Pro koho se oblíkám hezky? Asi mám pocit, že to vykládá i něco o tom člověku, takže, asi pro sebe se snažím vypadat tak nějak hezky a pro muže se oblíkám mám pocit, že to asi o mně něco vypovídá.. Asi kdybych se oblékala jako technařka, tak by ostatní usoudili, že poslouchám techno. A jelikož se oblíkám tak nějak asi neutrálně, jako.. Nejvíc se mi teď líbí, jak se oblíkají španělky.. jsem taková asi, že to vypovídá o tom, co poslouchám asi.. možná něco o tom mém vnitřku.

Proč chodíš do sekáče?

Do sekáče chodím i kvůli práci, protože se tam dívám na nějaký ten kostým klaunský.. Protože jsou tam levné věci a v jiných obchodech jsou drahé a přitom to můžou být supr kousky, které se dají nosit a jsou stylové.. ale zároveň mě to někdy štve, protože mám pocit, že to oblečení má nějakou vadu stejně.. ale dá se tam najít něco super. Což je – nějaký evergreen v oblékání, něco z šedesátých let, co můžu nosit klidně třeba teď a zaujmu.. Něco, co se mi líbí, co je levné, ale stylové.. Stylové – takové ty věci, co nikdy nevyjdou z módy, třeba nějaké šaty, které mohla nosit nějaká žena v šedesátých letech a teď bych je mohla nosit klidně i já a neudělala ostudu. (5:01)
Otázka:Bojíš se, že bys udělala ostudu? Tak asi... nevím, jako napadá mě příklad prostitutky, třeba nechtěla bych se oblíkat moc vyzývavě hrozně moc, prostě tak nějak jako hezky, přívětivě.

Podle čeho si vybíráš oblečení?

Čeho? No, protože se mi to líbí, protože to pokládám za nějaký svůj styl. I když vlastně já si nemyslím, že mám styl. Prostě se mi to líbí, no.

A kolik času třeba strávíš nakupováním?

Těžko říct, teď jako, to jsou taková období, moc ne. Ale vlastně na sobě pozoruju, že třeba, že se mi třeba na někom něco zalíbí, když něco vidím a pak to třeba sháním něco podobného a tak. Nebo když něco vyloženě jako potřebuju a pak se do toho zažeru. Někdy hodně, ale teď ne, protože mám zkouškové.

A jak tvoříš svůj outfit?

Jak tvořím svůj outfit? U mě to vlastně s oblečením bylo tak, že jelikož jsem z maloměsta, tak se nedalo moc sehnat, tak ještě to je odpověď vlastně na tu otázku předtím. To jsme s kamarádkou byly nějak v praze a docela dlouho jsme v těch obchodech něco...jo vlastně, to asi možná jako je také zásadní, že když jsem byla na Moravě a ještě nebyly ty obchodáky, tak jsem cítila, že se chci oblíkat jinak, že to nejsem já, možná, no prostě, že to oblečení je nějak součástí tebe, že chceš nějak působit prostě cítit se v tom dobře a tak. No a pak třeba jsem strávila víc nějak v těch obchodáčkách a vždycky je to spíš takové nárazové. A jak tvořím svůj outfit? No tak nějak vlastně asi kupuju věci co tak nějak potřebuju. Jako třeba tričko černé – to jde ke všemu – a k tomu když se tak nějak zajdu podívat a něco se mi líbí a není to úplně předražené, tak si to koupím a pak to nějak kombinuju. Jo a někdy je oblečení pro mě, jakože chci nějakou etapu životní zavřít, takže si koupím nové oblečení, že chci být někdo jiný trošku možná. Tak tvořím svůj outfit no..

A kolik je u tebe procent sekáčového a normálního oblečení?

Asi se to taky nějak odráží v tom, kolik vydělávám. Než jsem měla práci, tak asi spíš ze sekáčů, anebo když jsem bydlela v tom menším městě, tak tam byla vlastně jediná alternativak nějakým debilním obchodům na náměstí. Kde se dalo ještě něco sehnat. A teď už vyloženě jako občas, protože mám pocit, že tak nějak všechno mám koupené a že už nic nepotřebuju. Tak jako nevím, třeba 30-40% mám jako ze sekáče? Třeba tak?

A podle čeho si třeba vybíráš sekáč, do kterého jdeš? Máš nějaký oblíbený?

Tak třeba podle toho, že nějaký je a podle čeho... *Máš raději spíš výběrové sekáče nebo takovéty hrabárny?* Spíš takové, kde jsou takovéty obecnější záležitosti. Výběrové jsou většinou hrozné, tam jako nějak nic není. Spíš když je tam víc věcí no a člověk to může nějak vyhrabat. *Spíš teda takovéty klasické? Takový ten humus.* No taková sloučenina humusu a když to visí na ramínkách, tak to je třeba nejlepší. No a výběrové, tak tam většinou vkus prodavaček s tím mým moc nekoresponduje. *Myslíš si, že se oblíkáš nějak klasicky? Nebo myslíš, že nějak odporuješ trendům? Oblékáš se alternativně?*

Tak myslím si, že ty trendy mě dohánějí. Teď už jsou takové trendy, které se mi celkem líbí. Třeba nenosím boty na jehlách, co jsou třeba trendy ty z těch časopisů, tak to ne. Ale celkem věci co považuju za to, že jsou trendy, tak se mi líbí většinou. Teď už. Dřív to tak nebylo. Už je to lepší. Nosím klasické. Co je vlastně klasické oblékání?

Jaký je tvůj styl?

Když jsem v obchodě a když z něj vycházím, tak nechci mít pocit, že to má každý. Aby bylo vidět, odkud to mám a snažím si nacházet věci, které jsou nějakým způsobem originální, cenově dostupné a tak. Takže to vlastně ani není klasické oblékání, vlastně se v tom celkem vyžívám v té módě.

Jak bys nazvala ten tvůj styl, jak by sis poradila se slovem alternativní? Slučuješ se s ním?

Asi se vlastně...úplně nemám ráda to slovo alternativní, ale vlastně se snažím být nějak alternativní, že vlastně by nechtěla chodit jako ze stránky časopisů a asi to není úplně výstřední, je to takový...ležerní klasika. Co mám teďka na sobě...botasky, černé, kalhoty, kožený pásek, svetřík z ProMode krajkovaný. Tak vlastně..ty naušnice jsou takové, jako že z obchodu nejsou. Mám ráda takové jako přírodní věci, někdy trošku do staromódna. Někaké svetříčky takovéty prošíváné nebo háčkováné, takže něco jako z romantiky, něco takového ne úplně sladkého, prostě černé kalhoty s koženým páskem a občas mám ráda něco drahého módnějšího a hrozně sháním kabelku teďka.

A co se ti nelíbí? Co je opozitum toho, co nosíš ty?

Tak nemám ráda boty na vysokých podpatkách, takovéty jehly, to mi připadá stupidní. Spíš mám

ráda takový ten sportovnější styl nebo něco takového, ale ne, že bych měla tři proužky Adidas, ale spíš tak nějak uvolněně, tak jako hezky romanticky trochu. A nemám ráda...technaře, oblíkat se nějak, dávat na sebe umělou hmotu, umělohmotná trička a nemám ráda čísla na oblečení. Třeba bych nikdy na sebe nedala tričko s šedesátdevítkou. Nemám ráda plesňáky, moc pozlacené věci.

Jak vnímáš to, jak se oblíkají ostatní?

Nemám ráda třpytky... Vlastně mám kamarádku u které se mi líbí jak se oblíká a tak možná že to je něco, co máš tak nějak spojuje. Ale to je debilní to tak říct. *Máš nějaký předobraz?* Asi mě to nějak ovlivňuje, zanechá to ve mně dojem. Třeba teď jsem viděla kamaráda, ne mého, a ten byl celý v černém a měl černé brýle, takové módníc, tak mi vlastně přijde, že je to takový intouš, takový moderní kluk, co se zajímá o umění. A tak ho mám tak jakoby zařazeného. Ale jako ho neznám. A myslím si, že se to časem jako tím třeba někdy změní a někdy to koresponduje.

Myslíš si, že si vybíráš svoje přátele podle oblečení?

Tak je pravda třeba, že můj kluk, nebo moje kamarádky se oblékají tak, že se mi to líbí. Ale jestli si vybírám podle oblečení, ale tak jako mám vlastně...spíš je z toho takový pocit, že kdybych šla na rande s klukem, který by měl růžové tenisky, tak bych nechápala, jak si to může dát na sebe a jak se mu to bude líbit, ale kdyby mě jako totálně nějak zaujmul... Ale je fakt, že muž u mě trochu klesne, když je debilně oblečený. Třeba červené „Najky“ , jakoby je to jedna věc jako kterou na muži hodnotím, ale prostě jsou lidi u kterých ta duše je tak fantastický, že je ti úplně jedno, co mají na sobě. Ale zároveň jako jsem šťastná, když se můj přítel oblíká tak, že se mi to líbí. *A utvářel někdo tvůj styl oblékání? Co obdivuješ?* Je to tak nějak podle citu. Když jsem byla menší, tak jsem se oblíkala dost nemožně. A vždycky jsem měla vedle sebe nějakou kamarádku, která se oblíkala hrozně hezky a já jsem se jí snažila napodobit a vždycky to dopadlo katastroficky. Ale to nějak souvisí s tím věkem a teď když jsem starší, tak to mám asi tak nějak vytríbené možná. Tak třeba vím, že když si koupím něco pestrého, tak je to blbost a nebudu v tom pak chodit a snažím se nakupovat nějak rozumně. Asi moje kamarádky. Asi taky to, co vidím kolem sebe. Ani ne v módních časopisech, ale spíš na ulici, když něco vidím, tak to chci, protože to vidím na té holce. Takže vlastně hodně koukám po holkách a ne jenom po chlapech. Spíš mě to týrá koukat na ty holky, protože to pak vlastně chci. A protože pak zabřednu do té drogy toho nakupování oblečení protože, pak chci tohle a tohle a pak se neobejdu bez támhletoho. A vlastně když si dám na sebe staré džíny a staré tričko, tak se vlastně cítím úplně nejlíp. Že někdy se hrozně snažím oblíkat se skvěle na úkor toho, jak se cítím uvnitř třeba no. Jo kamarádky vlastně jo...lidi kolem, z filmů je inspirace, to hodně třeba. Co mě v tom ovlivňuje...cokoliv. Třeba někdy vidím prostě na závěsu nějakou barvu, tas emi líbí, tak něco takého chci. Anebo se chci jinak cítit. Když mám pocit,že mám moc dětské oblečení, tak to chci asi jo...asi chci, aby to za mě nějak vypovídalo to oblečení. Třeba když někde jedu kvůli pracovní věci, tak se snažím obléct se tak nějak slušně.

Jak bys definovala alternativní oblékání?

Moje kamarádka šansoniérka – kolegyně – je to takového něco...že jí šijou oblečení kamarádky, kteří to nějak navrhují a takové spíš jako přírodní věci má naušnice různé, kamínky a tak a tak spíš do přírodná. Ale nedávno jsem se s ní bavila a zjistila jsem, že si nedávno koupila nějaké věci v Terranově a že to je jakoby těžko. A ta se obléká jakoby alternativně hezky a ne nějak ulítle. Ale může být alternativa asi prostě když máš velkého dreda bna hlavě a milion piercingů a různě prostříhané oblečení, pak nějaké indické věci, třeba věci ze Sanu Babu. Spíš na protikladu toho, co je klasické. Třeba to, co vidíš v těch časopisech a..úprostě si pod tím představím třeba Británii. Tam se oblíkají tak klasicky. Ale zase hodně věcí v sekáci tak jako je z Británie. Ty vyhozený.. Alternativní oblečení no...to je asi...jako ne úplně...možná si to trochu odporuje. Vlastně se s tím oblečením nechci stát součástí nějakého stylu. Že se chci spíš originálně oblíkat, asi nechci, aby to někdo nosil, co nosím já. Zase bych nechtěla být alternativní v nějakém stylu. Třeba bych si nenechala udělat dredy, protože vím, že pak bych byla dredačka a pak bych byla v nějakém tom stylu. Chci se vymanit.

Považuješ se za členku nějaké subkultury nebo něčeho takového?

Asi ne. Možná jsem FHS subkultura, néé...Asi se chápu jako lidská bytost, přirozená.. *Jak by ses zařadila v rámci lidské společnosti?* No, končím studium, pracuju, hledám se...v rámci společnosti. Existují nějaké kategorie? Myslím, že jsem uvnitř společnosti, na okraji ne, to zní blbě. No společnost mě určitě nějak ovlivňuje. *A ovlivňuješ ty nějak společnost?* Já? Určitě. Asi jo, svým životem? Málo zatím... Plánuju to veš větším formátu.

Vnímáš, jak reagujou lidi na to, jak se oblíkáš?

Jako určitě jo, ale vlastně mám v sobě takovou zkušenost, že mi jedem muž pochválil to, jak vypadám, ale nebylo to pro mě moc příjemné. Vlastně mi asi záleží spíš na tom, aby pochválil jaká jsem. Jo, tak jako jo, asi to potěší, třeba když se na mě někdo hezky dívá, protože mi to sluší. *A co vůči tomu oblečení, vnímáš nějaké reakce?* Myslím, že v ČR tady muži moc na ženy nereagují. To spíš někde ve Španělsku na mě reagovali. *A když se oblíkneš nějak divně?* Já se oblíkám nějak stejně. To mi třeba vytane na mysl ta Klauniáda, kdy se oblíknu jinak. Prostě to potěší, když se lidem líbí, jak se oblíkám, ale tolik hodnocení ani nepřichází.

Vzdala by ses svého oblékání kvůli práci třeba?

To asi ne no. Já se třeba do práce přesvlékám. Ale stejně si to vybírám já. Jako třeba do uniformy? Asi jsem člověk, kterého to oblečení dost ovlivňuje. Když mám na sobě něco debilního nebo špinavého, tak se v tom necítím dobře, ale to je otázka, taky na to někdy úplně zapomenou. Asi kdybych se měla nějakým způsobem oblíkat, tak by mě to štvalo, že mi chybí nějaký kousek mě. Nechtěla bych se spíš vzdát, kdybych měla nosit nějaký nudný kostýmek, tak bych chtěla, aby byl nějak originální, aby se mi líbil.

Chtěla bys ještě něco říct, co jsem se nezeptala? Případně v čem je přínos sekund-handu nebo tak?

Tak já si tam nakupuju ten klaunský kostým, zaláno tam můžeš koupit stylovou věc. *Máš ze sekáče jiný pocit?* Asi mám takový trochu blbý pocit, že jsem v sekáči, protože to tak je lehce trapné. Protože někdy cítím, že mám spoustu oblečení a nemusím tam chodit. Teď tam chodím pro ten kostým, ale to se necítím trapně, protože tam jdu za nějakým záměrem. Ale když si chci jen tak udělat radost a jdu tam jen tak, tak se za to trošku i stydím. V normálních obchodech ale někdy taky, protože tam jsou věci strašně drahé, co bych si už neměla kupovat. Přínos sekáčů ještě... myslím si, že to je dobrý, když nemáš moc peněz a ráda si kupuješ oblečení, protože se tam dají najít fajn věci.

Informátorka č. 3

Řekni mi o svym vzhledu:

Já jsem stylistka, takže v podstatě funguju ve dvou rovinách, v té jedné soukromé a v té druhé pracovní. Když jsem v té soukromé, tak se oblíkám hlavně pohodlně, protože asi pro to nějaký cit mám, takže i když to vytáhnu po slepu ze skříňe, tak to vypadá obstojně, ale soukromě mám ráda kvalitní materiály, bavlnu, hedvábí, vlna, žádné silony a spíš jako klasické věci, které .. prostě vůbec se módou neřídím a potom je ta pracovní část, kdy všechno musí být nové, krásné, naleštěné, hrozně moc "in" a prostě takové, aby ti zákazníci si říkali – jo, tak tenhle člověk o tom něco ví, tak ten nám k tomu může něco říct.

Proč si vybíráš secondhandy?

Do secondhandů chodím proto, mám už svoje vytipované, a chodím tam proto jednak, že je to oblečení levnější, to je z toho hlavního důvodu, a taky proto, že tam seženu taky to oblečení z kvalitních materiálů za málo peněz, to co vlastně je v normálním obchodě by dal za hedvábnou halenku 2 tisíce, tak když má štěstí, tak jí sežene za 20 korun úplně tutéž, protože móda se otáčí dokolečka po dvaceti letech, takže když si teďka zajdu do secondhandu a podívám se po něčem ze sedmdesátých nebo devadesátých let, tak si můžu být jistá, že to zase během dalších dvou let přijde do módy.

Podle čeho si vybíráš to oblečení?

Oblečení podle kvalitního materiálu, když kupuju sama pro sebe, tak aby to opravdu bylo prostě příjemné na nošení, když je to nějaké silonové, tak i kdyby to mělo perfektní střih a byla to nějaká super značka, tak si to nekoupím, protože nosit to nemůžu, budu to mít akorát ve skříni. A potom je ještě druhá věc, já nakupuju věci, které používám na focení a tam jde o to, jaký to má střih, jestli je to použitelné, podle toho, jaká je to velikost, jestli to má vhodnou barvu. Tam už tolik nejde o ten materiál nebo o to, jestli je to někde poškozené nebo třeba je to rozpárané na zadním dílu, prostě na té modelce se to nějakým způsobem upraví, ale je tam oblečení, když má tu duši, tak se to dá použít po tom na to focení.

Kolik času strávíš nakupováním?

Je tu zase rozdíl mezi tím pracovním a mezi tím soukromím. Když jdu soukromě tak mám problém, že mám perfektní představu o tom, co chci, takže když si chci koupit tričko, tak ztrávím třeba dva měsíce tím hledáním přesně toho šedého trička, které by mě slušelo takovým způsobem, jak si představuju. A čím je ta věc náročnější, tím déle to trvá. Třeba koupila jsem si balerínky crox a než jsem si je koupila, tak jsem strávila rok tím, že jsem hledala nějaké boty, které by byly balerínky a neměly by žádnou jinou ozdobu. U mě je to vždycky běh na dlouhou trať a možná že časem začnu patřit k těm lidem, kteří když objeví džíny, které ji perfektně padnou, tak si koupí hnedka čtvery, aby to měli ještě na dalších deset let. Ale když jdu do secondhandu, tak většinou ty obchody proletím rychle, protože už to mám v ruce, u vím, co kde je, tak prostě jdu po tom šedém tričku, dívám se na šedá trička a zvládnou za dvě hodiny deset obchodů. Ale když jdu do secondhandu, tak tam strávím třeba 3 hodiny nebo čtyři a to je jenom ten náš jeden hrabák v té jedné místnosti, než to všechno projdu, zkontroluju, jestli někde něco není, co by se mi hodilo.

Jak tvoříš svůj outfit?

Buď je to to, co mi zrovna padne pod ruku, když spěchám. Že vezmu prostě to, co je pohodlné a už tím, že nemám moc čas a chuť o tom přemýšlet, a nějak se zdobit a takhle, tak je pro mě jednodušší si kupovat ty věci úplně jednoduché, takže nemám žádná trička s obrázkama, ani žádné nápisy, všechno je jednobarevné, většinou šedá, černá, bílá, většinou tmavě modré, protě žádné výrazné barvy, prostě když už chytanu jeden kousek spodní a jeden horní, tak aby to vždycky pasovalo, aby se mi nestalo, že to bude nějakým způsobem přeplácané nebo tak.

A podle čeho si vybíráš second-hand?

Jednak podle ceny, když tam jsou ceny hodně nízké, tak je to pro mě příjemnější, než když jdu do nějakého, kde jsou ceny vysoké, protože já mám raději osobně takové ty úplně až ty charitativní, kde to oblečení je to, co ve Velké Británii vyhodí do kontejneru, šaty boty, které jsem viděla zrovna třeba u toho jejich padacího mostu, oni to tam vyhodí a tady se to přinese, přiveze, přetřídí se to a jde to do těch sekáčů, do těch běžných, tam jdou třeba věci, které lidi třeba v Německu hážou třeba na charitu. Kdysi, když byl třeba na Hlaváku sekáč, tak tam byla celá výbava po nějaké babičce, všechno to bylo naskládané, zástěry, někdo to vzal z té skříně, hodil to do té charity, oni to sbalili a vyklopili to tam. Ty sekáče, které jsou takhle levné, tam člověk dvě hodiny chodí, přehází tuny černých hader, které jsou roztrhané, zašpiněné, páchnoucí a potom tam najde něco, co tam někdo vyhodil proto, že už mu to nesedělo, ale je to třeba návrhářský kousek, třeba sukně Momoto nebo Sonia Ricelo, halenka nebo kabelka z krokodýlí kůže a všechno je to za stejnou cenu. Takže je to větší objevování a vlastně člověk tam má větší možnost uplatnit tu svoji kreativitu, nikdo mu nic nevnucuje. Potom ty rádoby anglické secondhandy, do kterých se ty lidi snaží nalákat ty lidi, kteří nemají peníze, ale normálně by si rádi koupili to moderní, tak tam jsou ty věci staré třeba jenom pět let a za pět let to znova do té módy nepříjde, takže to znamená, že ty věci jsou nmoderní, už jsou jako "out", pryč z té módy, ale ten obchod ti to prostě vnutí, protože to tam je a ty si říkáš, tak nepudu do nějakého tam páchnoucího hrabáku, koupím si ho tadyhle v tom, co je hezké, ale v podstatě ještě musíš počkat dalších patnáct let, než se to zase vrátí.

Takže ty si to nakupuješ trochu "do foroty" ..

Já si to koupím a jenom si počkám toho půl roku, když to vidím na těch přehlídkách třeba teďka,

sametové věci jsem si nakoupila na jaře a teďka to přišlo do módy, teďka na podzim a všichni budou nosit sametové věci a já už je mám ve skříni. Tím, že vím, že se to střídá po těch dvaceti letech, tak si můžu dovolit už koupit za 70 Kč boty ve výprodeji a vím, že za pět let přijdou do módy a chvíli na to počkám. A potom je ještě třetí kategorie sekáčů, to jsou takové ty vintage obchůdky, ale to je pro mě prakticky nepoužitelné, protože tam to oblečení je úplně to samé, co v těch hrabáčích, akorát že někdo tam přišel a někdo si to vybral. Jo, to by mě bavilo dělat nákupčí do vintage obchůdků, to bych si objížděla všechny hrabáky kolem a nakoupila bych věci za pár tisíc po té dvacetikoruně a potom bych to dovezla, vyprala, vyžehlila, navésila na věšáčky a prodávala bych to po pětistovce za kus. Když někdo chce, ale pro mě je jednodušší to brát úplně od toho základu.

Myslíš si, že odporuješ normálnímu /tradičnímu způsobu oblékání?

Podle mě, když si představím někoho, kdo se podle mě obléká alternativně, tak si představím pankáče z našeho městečka, a ty originální, který když jsem chodila do školky, tak chodili s těma barevnýma čírama, přespávali v kanále. Alternativní, co to v dnešní době je, jako alternativní oblékání, to by člověk asi musel chodit v bederní roušce nebo v nějaké kokosové sukni, aby to bylo dostatečně alternativní, dneska už je to v podstatě jedno. A takové ty pózy těch mladých holek, co píšou – no, já jsem prostě jiná, já jsem zvláštní, já se oblékám jinak – to je jenom takový to – no, já nakupuju oblečení v jiném obchodě než moje spolužačky. Jo dá se říct, že mám za sebou pankové období, methalové období, takové to "alternativní období", kdy jsem nosila jenom manžestrové sukne a vytahané svetry, barevné štramply. Ale jak se člověk vyvíjí, nakonec zjistí, že všechno je v podstatě normální, že je to nějaká skupina a ta skupina je širší nebo užší, ale alternativní.. asi tím, že mám vlastní styl, teda ve svém běžném životě, tak to jo.. Jinak je těžký, co už považovat za to alternativní, že jo..

Jak bys nazvala svůj způsob oblékání?

Člověk se obléká proto, aby vyjádřil úctu těm ostatním lidem.. Ano, ženské se oblékají kvůli ostatním ženským, ale v podstatě se člověk obléká, aby vyjádřil úctu těm ostatním. Když jdu na večírek, tak abych vyjádřil úctu hostiteli, tak si vezmu takové a takové šaty, nepřijdu tam v tepláčkách, když jdu na sportovní akci, tak si vezmu sportovní oblečení, abych vyjádřil úctu sportovcům na tu spoluúčast, že si jich vážím a že si vážím jejich způsobu života a nepřijdu tam v lodičkách na vysokém podpadku s rudýma nehtama, když vím, že se tam bude házet koulí. Obléknu se tak, abych vyjádřila to, že s těmi lidmi funguju, že cítím tu důstojnost.. Tak jako když jdu do školy na zkoušku, tak se obléknu slušně, abych dala tomu profesorovi najevo, že si ho vážím a že speciálně kvůli němu se obléknu slušně a tak jako neměl pocit, že na něho prdíl, že když tam přijdu v tom, v čem chodím běžně, v roztrhaných džínách, tak on bude mít pocit, že si ho nevážím, že nemám v sobě tolik té důstojnosti, abych speciálně kvůli té zkoušce si to vyžehlila a zašila a řekne si, no tak jako – s takovým člověkem co – tak mu dá o dva stupně horší známku.. Tak oblékám se pro ostatní lidi, abych jim nějakým způsobem nevadila a já jsem se nikdy nesnažila být nápadná, protože vypadám už od přírody, takže nepotřebuju se oblékat nápadně.. a teďkon už je mi to jedno, teď už je to jen proto, abych byla slušně oblečená a vhodně pro danou příležitost.. není to tak, že bych si na něco potrpěla, spíš jen, že to musí být jednobarevné bez obrázku.

Takže za alternativního spíš považuješ nějakýho subkultura..

Ono i ta subkultura dneska není svým způsobem alternativní, ono kdybych nepatřila do žádné subkultury a chodila jen v sukni z kroje, tak to by bylo skutečně alternativní podle mě. Ale to by nesměla nikam patřit, to bych musela být člověk, který jediný v celé Praze chodí v sukni z kroje nebo jediný člověk v celé Praze, který nosí krbce, prostě bych si to zvolila jako nějakou alternativu, jenže zas takovou odvalu ten člověk stát celý proti tomu světu většinou nemá. To znamená, že ta alternativa může být, když punkáč chodí v květovaných šatech, je to pankáč, patří do té skupiny, ale bude nosit ty květované šaty, aby provokoval i tam, ale vyloženě nějaké alternativní to vždycky patří do nějakého stylu.. Třeba u nás ještě není tolik zvykem chodit jako ten "lolita styl", to co je

třeba v Japonsku hodně, tak na ty lidi se třeba hodně – "co to má na sobě"- ale třeba moje sestra takhle už začíná chodit se všema těma čepečkami a kraječkama a mašličkami ve vlasech a pro ně už na tom našem gymplu to alternativní není. Ono pravděpodobně pro ten mainstream, pro ty lidi, kteří se oblíkají proto, že se oblíkat musí, tak pro ně je to pravděpodobně může být alternativní všechno, co nejsou rifle a tričko. Ale pro mě jako pro člověka, který se setkal s tolika různými lidma, tak pro mě je vážně alternativní, když by někdo alternativně v létě chodil s holýma prsama a se sukni z banánového listí, tak to by byla opravdová alternativa.

Máš předobraz někoho konkrétního, kdo si myslíš, že se dobře oblíká nebo kdo tě inspiruje..

Mým oblíkacím a zčásti i životním vzorem je moje babička, a všechny ženy, které se narodily jako slušné holčičky v době, kdy každý každý slušný člověk nosil oblečení sice staré, ale záplatované a čisté. A které si to udržely až do současného věku. Moje babička byla vlastně učitelka a ona tvrdí, že přece nemůže děti nudit a tak musela každý den přijít v něčem jiném. A protože jako učitelka měla málo peněz, tak si jenom vymýšlela různé doplňky, třeba měnila doplňky na šatech, takže měla připínací límečky. Každý den muselo být něco zvláštního, aby ty děti neměly pocit, aby je zaujala. No a teďka je asi pět let v důchodu, přestěhovala se z města na vesnici, nicméně používá chanel č. 5 a chodí s ním krmit králíky, protože bez toho, aby si dala parfém, tak prostě z domu ráno nevyjde, takže ona se navoní a potom jde krmit králíky, nebo se navoní a jde do lesa pro hříby, ale vždycky je navoněná a upravená a i když má tepláky, tak ty tepláky jsou vždycky zašité a čisté a všechno je vždycky ok. Takže ona si udržuje ten určitý životní standard, a myslím si, že tohle je důležité. Myslím si, že dnešní lidé mají tendenci hledat si ty vzory v nějakých herečkách a takhle a přitom ty vzory, to jsou ty důchodkyně, které sice za den jim vyjde tak akorát na nájem a dva rohlíky, ale nevidí je člověk, aby měly na sobě něco nehezkého oblečeného, nebo že by měly roztrhané punčocháče.

Jak ostatní reagují na to, jak se oblíkáš?

Já se snažím, aby na mě nemusel nikdo reagovat, jak se oblíkám. Tak například já píšu blog, klasický fashion blog, ale protože nemám ráda, lidi by mě soudily podle oblečení a protože oblečení je to první, podle čeho tě lidé posoudí, to je šílená alchymie, třeba jenom tím, že strejda je konzultant, a jezdí a objíždí management v různých firmách v republice a diskutuje s tím o různých problémech, a je to hrozná alchymie co on může a nemůže mít na sobě, že on musí mít oblek dostatečně kvalitní, aby bylo vidět, že stojí za ty peníze, které do něj dají, ale nesmí ho mít lepší, než ti manažeři, kteří s ním mluví, aby oni měli pocit, že on je někde pod nima. A tohle jsou takové podvědomé věci, a když mi máma říká- no tak proč mají ty hodinky za čtyřicet tisíc.. No tak vem si mami, kdybys přijímala novou učitelku k vám do školky a přišla by tam žena, která by měla dlouhé rudé nehty a úžasně načesaná, minisukni, a měla by úplně stejné reference jako ženská, která by tam přišla normálně v riflích a v nějaké halence, tak kterou bys vzala? No jasně, že tu v riflích! Když je někdo takhle namalovaný a takhle načesaný, tak přece nemůže dělat s dětma, to je sobecký člověk, který myslí jen na sebe a na to, jak vypadá, ten vůbec se nedokáže postarat o ty děti! Tak to je přesně to, jak člověk působí jen tím, jak vypadá a já chci, aby lidi brali to, jaká jsem a taky si chci s tím, že vím, co a jak tlačí na které ty části mozku a toho podvědomí, tak si s tím chci hrát a chci mít ten prostor na to, abych si mohla vybrat, na koho zapůsobím a jak. Nechci, aby bylo všeobecně známo, že se oblékám tak a tak a působím tak a tak, že raději si působím jinak a v podstatě to oblečení toho dělá hodně a když si to člověk uvědomí, tak najednou z toho základního levlu ryflí a trička se může jenom nějakým oblečením dostat do nějaké socio, o které by se mu ani nesnilo. Já se snažím nevyvolávat reakce, protože já vždycky nějakou reakci vyvolám, takže nechci vyvolat ještě větší, než jsou normálně.

Takže jsi neměla nějaký problémy ve škole nebo v práci s oblíkáním?

Já jsem chodila na gympl v malém městě, ale na gympl, kterej byl alternativní v podstatě. Já, když jsem nastoupila do prváku, tak jsem byla jedna z mála lidí ve škole, kterej neměl glády. Takže u nás se v tehdejší době, jak jsem nastoupila na šestiletý gympl, tak poslouchal se punk a poslouchalo se

skáčko a regé, takže až když jsem odcházela, tak se to postupně přehoupávalo do nějakého toho hip-hopu, takže tam nikdo nic neřešil, všichni svorně chlastali, metalisti s diskáčema, bylo to jedno. Já jsem z Třince a tam že by se to nějak řešilo... Hádala jsem se doma s mámou, ale ona se nakonec smířila, že to jak vypadají děti, když už jsou starší, není vizitkou rodičů. Ona je zvyklá jako učitelka, když přijde do školky dítě, které má neostříhané nehty, tak to znamená, že matka je líná, o to dítě se nestará, má tendence volat sociálku, takže se nakonec tím, že jsem jí takhle docela dráždila, tak nakonec jsem to, že tím, že se nějak oblíkám, tak že reprezentuji sama sebe a nerepresentuji ji a od té doby jí to bylo jedno.

Vzdala by ses svého způsobu oblékání?

Já jsem se vždycky snažila přizpůsobit co nejvíc a myslím si, že bych se mohla vzdát, tak asi stejně, jako když se člověk, když se přestěhuje do města vzdává tepláků a zablácených bot, tak by to bylo něco podobného a já bych se musela jednou za čas k tomu vrátit. Když bych třeba pracovala v nějaké advokátní kanceláři a musela bych nosit pořád kostýmek a boty na vysokém podpatku, tak asi bych to nosila, ale o víkendu bych si zašla do lesa, babičce pomoci s bramborama a užila bych si to, že můžu být od hlíny od hlavy až k patě a nemusím to řešit.

Co považuješ v oblékání za běžné?

Kalhoty a většinou tričko, protože to je nejpohodlnější a nosí to jak ženské, tak chlapi.. Protože je to rychlé a když má někdo pár kousků dobře padnoucích kalhot a dva komínky triček ve skříni, tak si vezme tu barvu trička, kterou má zrovna náladu a na kalhoty, na které má zrovna náladu a ať si k tomu vezme co chce, tak to bude vždycky vypadat víceméně dobře. To už je víceméně taková klasika. Spíš mě mrzí, že lidi upouštějí od té klasiky sukňě-halenka nebo od klasiky šatů, to jsou věci, které se nosily strašně dlouho, ale je pravda, že jsou náročnější na nošení, protože ta halenkaby měla být vyžehlená, sukňě by měla být vyžehlená, k sukni musí být punčochy nebo něco, protože většinou není tak teplo, aby člověk mohl chodit s holýma nohama když už punčochy, tak samozřejmě, to se trhá, takže je to náročnější na údržbu a pro toho člověka je vždy jednodušší si vzít ty kalhoty. Já nosím i kalhoty, ale vždycky je mi pohodlněji v sukni, přeci jenom člověkmá větší volnost pohybu, ideální jsou takové ty kolové sukňě, dlouhé sukňě, ale zase se musí řešit, že nemusí řešit, že nemá ty punčochy, přeci jenom někde jsem četla, že chlapi mají rádi jakkoli dlouhou sukni než jakkoli krátké kalhoty. Že to je prostě bere víc, že u té sukňě ta předtava, že tu sukni zvednou a něco tam je lepší, než že budou jako svlékat ty kalhoty, sundavat dolu.. A to se mi líbí, myslím, že sukňě a hlavně šaty jsou takový symbol ženství.. Pokud nějaká žena chce být elegantní, tak by si měla oblíknout šaty, nezávisle na tom, jestli to chce na večer či cokoli, tak jakékoli šaty jsou vždycky sexy.. I kdyby měly sukni až k zemi a rukávy a dekolt až po krk..

Myslíš si, že posuzuješ lidi podle oblečení?

To jo, protože vím, že lidi hodně často neví, že oblečením se toho dá hodně vyjádřit.. Toho člověka spíše posoudím podle toho, jak bude namalovaný a jak se stará o svoje vlasy, než podle toho, co má na sobě, protože když si oblíkne jeden den rifle a druhý den si vezme šaty na podpatku, tak jaký je.. Je to ta dámička anebo je to ten sportovní typ, co se nezajímá o to oblečení. Takže to oblečení se dá snadno změnit, spíše člověk má problémy změnit návyky v makeupu, že když se ta holka naučí, že když se ráno orámuje tužkou na havíře oči, tak chodí jako havíř třeba deset let a je těžké jí přesvědčit o tom, že by jí slušelo něco jiného. Takže člověk toho druhého pozná podle toho, jak vypadá, když by se svlíknul. Že to oblečení se opravdu dá .. To oblečení u některých lidí perfektně vyjádří, ale může to zmást, protože metalista může normálně vždycky chodit oblečený jako metalista, ale na maturitu si zrovna vezme k obleku růžovou košili, protože jinou nemá. To znamená, že když ty ho zrovna potkáš v ten den, tak ty o něm budeš všem lidem tvrdit, že je to buzerant, nebo něco nelichotivého, protože tě napadne, že když má růžovou košili, nosí takoví a takoví lidi, a on je to přitom metalista, kterému zrovna dorůstají vlasy a jinak chodí jenom v gládách a jenom v černém a pod tou košilí má třeba tetování. Když někoho sleduju dýl, tak vidím, jak se jeho nálada promítne do toho oblečení a že to spolu souvisí, ale ne že bych říkala, když

člověka vidím, no ten má na sobě rifle a tričko, tak se o sebe nestará, spíš bych se podívala, jestli má přirozené vlasy nebo jestli má odrosty a řeknu : no tak tohle je takový a takový člověk, protože dělá tohleto a tohleto a snaží se o tohleto a tohleto.. protože to oblečení je jenom maska, tak jako když se človek převlíkne za princeznu, tak neznamená, že je princezna. Spíš význam vidím v péči o sebe a ne v oblečení v tom, že to člověk nezmění.. Ty když máš náladu, tak si vezmeš krásné květované šaty a potom tu náladu nemáš nebo spěcháš nebo je venku hnusně a vezmeš si prostě rifle a jednoduchou šušťákovku a nějaký odrbaný svetr a seš to ty, když máš na sobě ty květované šaty nebo jseš to ty, když máš ten svetr. A to znamená, že ti ostatní by tě měli soudit podle těch šatů nebo podle toho svetrů? Oni tě nebudou soudit.. No, já jsem jí viděl tady v tom, to bude určitě nějaká šmudla, protože chodí v riflích a ve svetrů a taky vypadala starší a nebyla to žádná adidas, tak nebude mít pravdu, protože ty obvykle chodíš v těch květovaných šatech a ten člověk to neví a po tom, zatímco vlasy, když se podívá na tebe, tak si řekne "to je ta s těma černýma vlasama co jsou takové veliké nabechněné a s tou ofinkou a s těma velkýma modrýma, co si je tak hezky umí namalovat.. a protože ty vlasy, ty je nebudeš měnit, ty si ráno uděláš ten culík, ale nebude to žádná razantní změna a jednou si je vyžehlíš a podruhé si je natočíš.. Takže spíš o tobě poví to, jak vypadáš nahatá, jako když máš panenku vystřihovací z toho papíru, vždycky můžeš mít různé šatičky a můžeš jí různě oblékat a podle toho, co má na sobě, tak vypadá jinak, ale ta panenka, to papírové tělíčko je vždycky stejné. No a ta duše, ta je v tom papírovém tělíčku, ta není v tom značkovém nebo neznačkovém oblečení.

Kam by ses zařadila ve společnosti? Považuješ se za členku nějaký subkultury/skupiny?

Já se považuju za outsidera. Já se vždycky v každé skupině pohybuju tak jako na hraně, protože vždycky nad věcma přemýšlím a mám problém přijmout jakékoli učení, tak bezvýhradně a to skupiny nemají rády. A skupiny mají tendenci, že kdo není s náma je proti nám. Mají tendenci odsuzovat ostatní, a říkat.. no když ten je takový a takový, tak nosí takové a takové oblečení, tak musí být takový a takový a prostě to tak není. Takže v podstatě funguju se všema a vlastně s nikým.

A kam směřuješ svůj život? Tvý zájmy.. čím bys chtěla být?

Chtěla bych být matkou, to je můj životní cíl. A potom bych chtěla být babičkou. Jako svůj životní cíl vidím – sedím na lavičce, před chalupou, na zápraží, mám na ruce nějaé zrní, jsem spokojená.. Vlezu do chalupy, na internetu si najdu recept na nedělní oběd a uvařím vnučatům. Veškeré životní cíle týkající se kariéry, všechno může jít pryč a pokud se člověk dožije toho požehnaného věku a potom si nastolí nějaký ten klid, tak potom si myslím, že to je splnitelný, reálný cíl, který je příjemný.

Co by si měl člověk říct, kdyby tě viděl v tom, v čem jsi oblečená "pro sebe"?

Tak by si asi řekl, že mě asi vůbec nezajímá, jak se oblékám. A že vypadám hrozně že mi to vůbec nesluší a že jsem strašný bordelář a špindíra všechno možný. A já nezapírám, že taková nejsem, ale snažím se proti tomu bojovat. Oblečení není realita. Když ti přijde manažer v obleku, tak když má v každým uchu sedm dírek, tak prstě víš, co je zač.. Když si projdeš tím životním obdobím, tak něco v tobě zůstane. Tu duši si nevykastruješ, a člověk by měl vždycky na tu svoji minulost " vším, čím jsem byl, byl jsem rád".. To je kousek té lidské integrity, když se toho zbavíš, tak..

Informátorka č. 4

Řekni mi něco o svém vzhledu :

Asi celkově si myslím, že to, jak vypadám, odráží celkem věrně to, jak se cítím ten den. Když mám dobrou náladu, tak mám víc energie na to, abych si vybírala, co si vezmu na sebe. A myslím si že oblékání nebo celkově i vzhled patří mezi mé zájmy, ale záleží to hodně i na období, v kterým se zrovna nacházím – na ročním i na životním.

Co si myslíš o secondhandech, proč volíš secondhand jako zdroj pro oblečení?

Vzhledem k tomu, že žiju v Praze, tak si myslím, že tady takovej výběr těhle obchodů není, jako kdybych se nacházela v menších městech, ale když tam jdu, tak tam jdu, tak tam jdu, protože si myslím, že tam najdu něco vtipnýho nebo něco, co prostě není zrovna tedko ve všech obchodech v Praze, kde je v podstatě všude to samý, něco je levnější, něco je dražší, něco je kvalitnější, ale ta móda se odrazí ve většině těch obchodů, nebo v těch, kde se to neodrazí je to tak drahý, že bych si to nekoupila.

Podle čeho si vybíráš oblečení/sekáče?

ať už jsem v sekáči nebo v normálním obchodě, tak si ho vybírám, jestli mi to na první pohled padne do oka, a když mi to nepadne, pak ani na tělo, tak si to nekoupím. Musí mě to něčím zaujmout, že je to něčím vtipný, zajímavý nebo nějak extra hezký.

Jak to vypadá, když přijdeš do nějakýho second-handu?

Nejdřív se tam projevuje takový to sběračský šílenství, když si člověk může z velkého množství něčeho, co vypadá většinou dost nevzhledně a většinou to ještě třeba trochu smrdí nebo je to zmačkaný, najít tam něco dobrýho, něco tam odkryt, nějaký poklad tam najít. Je to hon za něčím. Když si to pak člověk obleče, tak může zjistit, že se spletl, ale patří to k tomu dobrodružství.

Kolik času týdně/měsíčně strávíš nakupováním v secondhandu?

V poslední době skoro vůbec, protože nemám peníze, ale asi tím, že jsem v posledních měsících moc času nakupováním nestrávila, ale bylo to tím, že do těch obchodů jsem nechodila, ale když už tam přijdu, tak jsem schopná tam strávit hodně času, nevím přesně, může to bejt program na jedno dopoledne nebo odpoledne.

Myslíš, že tam strávíš víc nebo míň času než když jdeš do "normálního" obchodu

No, asi záleží jak je velkej ten prostor, ale, myslím, že to má potenciál tam strávit víc času, ale když zase člověk zabloudí do nákupního centra, tak si myslím, že to může bejt srovnatelný.

Pro koho se oblíkáš?

Jako jestli to je nějaký tvý vnitřní pnutí nebo tím chceš dát něco najevo? Asi nějak napůl. Né, že bych chtěla tím, co si vezmu na sebe sdělovat nějaký jako poselství, ale myslím si, že z toho asi jako něco plyne, nevím co. Asi nějaký odmítnutí něčeho, vyčlenění z hlavního proudu a je otázka podle toho, kde se člověk pohybuje, jestli ho to může někam přiřadit, kde bude víc takovejch lidí, nebo jestli bude jen takovej vyvrhel, kterej bude jinej než ostatní a pak když bude ve společnosti lidí, který mu sou nějakým způsobem podobný, tak může se to přehoupnout do tý druhý roviny. To je otázka, jaký má štěstí. Někdy se project tramvají v něčem, co je divný, je trochu vo nervy, si za tím člověk musí stát, nebo holt zažije pár trapnejch chvil, kdy prostě si na něj někdo ukáže nebo se bude tvářit divně.

A jak se cítíš, když na tebe někdo zívá ?

To hodně záleží na tom, jako mám náladu. Když mám dobrou, tak se nad to povznesu a zasměju se tomu, ale někdy mě to může naopak trochu zdrtit a znejistim, jestli to byla dobrá volba, protože to nejde nikde potvrdit. V žádným časopise si člověk nepotvrdí, že se dneska oblíkl jako dobře a když se pak pět lidí tváří blbě, tak je to trochu nejistý a nepříjemný, nebo tak několikrát to tak bylo.

A liší se to když jdeš třeba v Praze nebo někde po malý vesnici?

Asi mimo Prahu se cejtím svobodnější v tom, že se můžu oblíknout cokoli, že jsem tam jako cizinec, takže mám pocit, že tam můžu vypadat jako divně, že tam nejsem doma, mám právo vybočit a vlastně mě to nijak netrápí. Ale v Praze, jakože jsem tady asi doma, tak mi přijde, i když mě tady ty lidi neznaj, tak že je na mě tady, i když tady jsou různý lidi, tak mi to přijde, že jsem tady jako víc sledovaná, nebo se tak cítim. Taky záleží na tom, na jaký místo člověk jde, když jde jenom jako do knihovny, tak je to asi jedno, ale když už pak jde někam na nějakou jako příležitost, tak musí jako si to víc rozmejšlet, co je vhodný podle nějakých konvencí a co už ne, což si myslím, že hlavně v tý Praze se to to vyskytuje, že mimo Prahu jsem to takhle nezažila takový situace.

Čím myslíš, že vybočuješ v oblíkání?

No tak třeba myslím, že u nás ve škole nějak extra nevybočuju (FHS), tam je to celkem taková bezpečná zóna, i když mi přijde, že tam přijde, že tam chodí spousta lidí, která je hezky, elegantně oblíkaná, ale na druhou stranu tam je celkem hodně lidí, který choděj celkem vtipně oblíkaný.

Vybočuju asi tím, že nejsem posedlá, jako některý lidi můžou bejt, abych vypadala úchvatně a svůdně, nepotřebuju nutně tím co mám na sobě někoho uchvacovat a svádět, ale někdy to mám na sobě spíš s tím, že je to spíš vtipný než jako elegantní nebo, myslím si, že by se v tom mohl projevat nějakým způsobem smysl pro humor a to je asi to, co mě k tomu vede, to, co by mě teoreticky odlišovalo od jinejch lidí.

Tvůj popud je, že se tím vlastně bavíš?

To je vlastně ta ideální možnost, že by to mělo bejt jako nějaký potěšení, že bych se mohla usmát, když se kouknu do toho zrcadla, ale je pravda, že v jinejch dnech, když mám blbou náladu, tak zase jako to tak nemusí bejt, ale přesto si můžu vymejšlet, co si vezmu na sebe, ale to je spíš tím, abych si jí buď podpořila a úplně se do toho uvrhla, nebo abych to nějak vykompenzovala nebo tak, myslím, že je to jeden z těch momentů se tím jako potěšit a pobavit a vypadat v tom nějak hezky, ale nemusí to bejt nutně nějak moment sexy oblečení.

Považuješ svůj oblíkání za "alternativní"?

To slovo má různý konotace ale myslím, že se neoblíkám úplně běžně, takže je to alternativa k něčemu, rozhodně k takovejším těm lajfstajlovejším časopisům, tomu co je vidět v médiích běžně, takže určitým způsobem jo. Na druhou stranu si myslím, že jsou lidi, který se oblíkaj ještě v jinejch alternativách na druhou, takže si myslím, že to je nějaký střed mezi tím hlavním proudem a takovým tím, co je hodně odchýlený, myslím, že jsem tak někde mezi.

Máš jiný slovo, kterým bys popsala to svoje oblíkání?

Já myslím, že když se člověku povede se oblíct, tak že je to jako nápaditý, to může bejt kombinace oblečení, který se normálně prodává v obchodě i který člověk našel v sekáči, může to bejt všemožně namixovaný, myslím si, že když to má nápad, tak je to vlastně alternativa. Pak by tam měl bejt nějaký vtip, což nemusí bejt jako nějaký humor, ale jako něco co je na tom zajímavýho. Takže nápaditý může bejt to synonymum k tomu.

Koho považuješ ještě za alternativního, nějakou osobnost, nebo někoho, kdo to vystihuje.

Z takovejch těch hvězd asi nemám nikoho, ale myslím si, co si pamatuju, když jsem byla malá, tak mě oblíkala máma docela dlouho a ta si myslím, že má taky docela dobrej vkus a že se nás snažila oblíkat trochu jinak než ostatní děti, tak tam to asi začalo, takže jsem měla asi jako vzor svojí mámu. Takže jsem zjistila, že mě to docela poznamenalo, pozitivně, i když dneska se hádáme o oblečení. No a pak jsem měla vždycky nějakou kamarádku, která nemusela bejt blízka, ale vždycky byl v mym okolí někdo, kdo se nějak vtipně oblíkal podle mého názoru a to jsem si vždycky říkala, že by bylo fajn se odvážit nebo vypadat, né jako stejně, ale jít tady tím směrem. Takže nějaký holky, který jsem potkala na táborech, na střední asi moc ne, spíš mimo školu nebo na kroužkách. Myslím, že se to nějak střídalo, že když jsem na někoho narazila, tak mi to přišlo něco na něm zajímavý.

Co považuješ za tradiční způsob oblíkání/ vůči čemu tohle tvý oblíkání může bejt vtipný, alternativní.

Jako protiklad. Tak to je pro mě styl, kterej mi není vůbec blízkej, takovej ten disko, takový jak ty holky vypadaj strašně jako hezky a žensky, ale vypadaj všechny stejně. Takový jako hezký džíny, hezký tričko, super kabelka, dobrý boty, ale myslím si, že když jsou to holky hrozný v obličejí, tak v podstatě jsou stejný. To je takovej ten sportovní, čistej styl. A pak mi není blízky takovýto jak přijde móda a člověk si tam nakoupí celej šatník, třeba je to hezký, ale taky si myslím, že to nemá nápad, pak je člověk oblečený podle tý figuríny a taky můžou pak vypadat všichni stejně. To mi přijde vtipnější zkombinovat kalhoty, který už třeba tři roky nejsou v módě nebo třicet let a zkombinovat to s něčím moderním, co je starý třeba tejdén. Podle mě potom je to oblečení.

Specializuješ se na nějaký věci, co se ti líbí? Nebo jestli máš nějaký hranice, kam až nepůjdeš?

Myslím si, že nejsem nejvíc radikální v tom, že mám asi nějaký zábrany v tom, co si vezmu jenom doma a v tom, co si už nevemu, což se projevuje asi v tom, co nosím třeba na chatě, v tom bych asi nevyšla v Praze, i když je mi to třeba nejmilejší a to bych asi nepřežila a sama sobě bych to asi neudělala.

Co to třeba je?

To jsou takový ty šaty, čtvery sukně a tak. To jsou asi ty pozůstatky těch princeznovskéjch let nebo takovejch těch děveček z vesnice a různějch halenek a tak. Jinak nevím, ráda bych si koupila v sekáči nějaký hezký sako nebo nějakou dlouhou sukni, ale jinak nemyslím, že bych měla nějakej.. Vymezení mě nenapadá.

Jak tvoje okolí reaguje na tvoje oblečení?

Oproti tomu, jak máma dřív, když jsme byly malý, mi přišla, že jako ten smysl pro originalitu měla, tak to má jako i dnes, ale už jako z toho jejího zájmu zmizely ty sekáče, takže už nesdílí radost z toho nosit obnošený oblečení, takže na to moje máma nereaguje úplně nadšeně, si myslí, že bych měla už vypadat k světu. Jinak párkrát mi občas někdo dá najevo, že asi vypadám trochu jinak než ostatní a většinou, když řekne "jinak", tak pro mě to většinou znamená pozitivní hodnocení, a většinou mi to asi nikdo neřekne do očí, ale někdy se tak někdo tváří, a většinou mě to nejni příjemný, ale asi mě to odradí na další den, že si vezmu něco normálního nebo se v tom cítím blbě, ale ne asi ne na další tejdny nebo měsíce života.

A co práce/škola? Měla si s oblékáním nějaké problémy?

Ve škole zatím ne, vzhledem taky k tomu, že ani učitele nechoděj nějak extra oficiálně oblíkaný, že taky nosej spíš, co je jim pohodlný, takže tam se to asi nijak neřeší. V práci zatím jsem se zatím asi nesetkala s prostředím, ve kterým bych se musela nějak hodně hlídat, co mám na sobě, i když je pravda, že když jsem nosila svoje kožený zablácený boty, tak to nebylo úplně ideální zrovna do kanceláře, ale to byla spíš otázka toho bahna, než těch bot, i když je pravda, že by bejvalo asi bylo vhodnější si vzít nějaký lodičky, ale nebylo to zas tak horký. Ale trochu mě to děsí představa, že bych asi měla chodit, kdybych byla na nějakým třeba úřadě, nebo ve firmě, kde se na tohle hledí.. Asi by mě to chvíli bavilo, že by to pro mě asi byla změna, ale celoživotně nebo nějak dlouhodobě by mě to asi nějak nebavilo.

Dovedeš si představit, že by ses úplně přizpůsobila a vzdala se svého způsobu oblékání?

Na nějakej omezenej čas jo, protože bych to brala, že je to vlastně změna, že si mám vyzkoušet něco jinýho, brala bych to jako alternativu ke svý alternativě, ale pokud by to mělo bejt na dlouho, tak si myslím, že bych asi podle ostatních priorit nějakým způsobem k tomu byla životníma okolnostma, tak jako jo. Ale kdybych si mohla vybrat, tak bych preferovala, abych mohla vypadat tak, jak se cítím a ne jak dodržovat nějaký jako předpisy.

Podle čeho si second-hand vybíráš?

Asi spíš náhodně, na jakej narazím, nemám nějakej extra přehled, někde jdu na ulici a jen tak tam vlezu a když je dobrej, tak se tam vrátím, což znamená, když není moc drahej a pak je to vždycky o štěstí. Asi mi víc vyhovuje, když je to víc sekáč než jako obchod, než klasicky, když je to všechno na ramínkách, tak to mám radši víc jako sekáč, než normální obchod, kde je to všechno uspořádaný, to není pak takový drama a ještě je to pak většinou dražší.

Je ti na základě podobnýho / nebo naopak odlišnýho způsobu oblékání někdo sympatickej?

Ten člověk tím asi většinou něco dává najevo, tak můžu předpokládat, že je nějak kreativní, ale těžko říct, v jaký to bude oblasti, to může být vlastně cokoli. Že je zřejmě něčím zvláštní kromě toho, že se takhle oblíká, ale že tím dává najevo, že někde něco dělá. Což může bejt člověk, kterej je oblečený úplně normálně, ale tady přijde, že dává najevo, že takovej je a že chce, aby to někdo věděl. Anebo že je nějakým způsobem přemejšlí o životním prostředí. Myslím, že když nepříjde do cesty žádná jiná překážka nebo nějaký znamení, který mi řekne, že ten člověk je někde úplně jinde než já, něco co mně není blízky, tak myslím si, že je tam asi větší pravděpodobnost, že bych mohla cítit, že jsme nějaká skupina. Otázka pak je, co si myslej ty ostatní a to já většinou nevím.

Považuješ se za člena nějaký subkultury?

Myslím, že můžu teoreticky v nějaký rozprášený skupině takovejch nějakých divně vypadajících holek, už mě několikrát napadlo, jak by to vypadalo, kdyby se sešly od nás ze školy tadyty holky a jak by vypadala ta skupina. Třeba na FHS by zřejmě byla docela barevná ta fotka. Pokud by to tak mělo být, tak by to byla nějaká skupina lidí, tak to, co je propojuje, je právě hlavně ten vnější dojem, že asi nemá, nebo někde možná jo, vlastní fóra a vyměňovaly si rady, jak přišít knoflík, tak to asi ne. Myslím, že na tadytu úrovni to ještě nepokročilo, že by se nějak sdružovaly mimo to, že se viděj, ale možná jsem mimo to. Myslím si, že taková nějaká radost toho, když člověk někoho takovýho potká a právě se pobaví, né jako že se začne smát, ale pohledem se pobaví nebo nějak pobavit ve smyslu když někoho potkám, kdo je takhle oblečený, tak si myslím, že to může být taková nějaká komunikace, ale beze slov.

Myslím, že do jistý úrovně jo, ale nejdená se o nějakou vyspělejší.. Možná to někde je, nevím.

Uvítala bys nějaký takový setkání?

Možná se to odehrává v rámci, jak jsou, tam jsem bohužel ještě nebyla, takový ty bazary, kde se vyměňují oblečení, tak si myslím, že v podstatě pak je to takový tohle setkání v menším měřítku. Tam jsem několikrát už chtěla jít, ale nikdy mi to nevyšlo, takže bych ho asi uvítala, akorát jsem si na to nenašla čas. Možná ještě nějaký ty bleší trhy, tam jako výměna oblečení se jako odehrává už, takže to je asi určitým způsobem aktivita tadytěch lidí.

Kam by ses umístila ve společnosti?

Asi ideálně někam mimo, ale ne na okraj, protože se zas necejtím, že bych do té společnosti neměla co říct, nebo co dát nebo jí neovlivňovat, ale zase ten pocit, že nejsem úplně v tom vleku jejím, ta naděje, ta je pro mě asi důležitá. Jako mimo, ale zároveň s nějakou siločarou do ní, asi jako na nějakým žebříčku asi nenapadá.. Je to spíš na jiný úrovni než od jedničky do desítky, nejlepší.. spíš jako okruh, kde ty lidi dávaj najevo, že se snažej něco dělat, což si myslím, že je spíš ten společenskej okruh než nějaký žebříček.

Kam směřuješ, do jaký oblasti, svůj život ?

To bych ráda, ale zatím je to asi jjen takovej můj sen, něco s tím tvůrčím prostředím, nechci říct umělců, protože to zní strašně divně, ale takovejch těch tvůrčích, kreativních lidí, tak to si myslím, že tím se snažim dávat možná marně něco takovýho najevo, sama sobě a asi tím ostatním.

Proporčně, kolik kupuješ sekáčovýho oblečení a kolik normálního?

Mně máma, když občas něco vidí nebo když někam jede, tak mi vlastně kupuje oblečení máma, takže mám poměrně hodně oblečení, co mě vybírá máma. Takže mám ze sekáče možná třetinu, zas toho tolik není. Což je možná tím, že zas tolik těch sekáčů nepotkávám v té oblasti, kde se pohybuju. Ale ráda to prostě kombinuju s věcmá, co mam koupený z obchodu.

Informátorka č. 4

Řekni mi něco o svém vzhledu.

Je pro mě důležitý, abych ráno, když vpadnu z baráku, tak abych vypadala tak, abych byla se sebou spokojená. protože když jsem spokojená s tím, jak vypadám, tak se cejtím i ve dne líp. radost, dejme tomu koníček.

Proč volíš sekáč?

Originalita a dobrá cena. Je fajn, když si koupim nějakou věc, kterou nikdo nemá, nebo je velká pravděpodobnost, že v Praze nepotkám nikoho, kdo bude mít to samý, ale to pro mě není zas tak.. hlavně jsou to ty pěkný kousky, a zároveň je pravda, že i v normálních komerčních obchodech samozřejmě se mi spoustu věcí líbí, ale je to hrozně drahý a pak se mi líbí ten princip toho recyklátu, toho, že to přede mnou někdo nosil, třeba, a já to teď nosim a dám to třeba dál a že to tak koluje a nejenom třeba v Praze, v Čechách ale i po celým světě, tak to je hrozně hezká představa. Takže taková ekologie, to se mi vlastně na tom hodně líbí.

Kolik času strávíš nakupováním?

No, velmi málo, když jdu po ulici, a vidím tam nějaký obchod, tak tam vlezou, a tak maximálně 15, 20 minut podle mě. nebo se třeba domluvim s nějakou kamarádkou a uděláme nějaký nájezd na sekáče, tak to jsme schopný tam jako bejt dýl, ale jinak vlastně nerada trávím hodně času nakupováním, takže se snažím nějak rozumně.. většinou, když vejdu do nějakýho obchodu, tak hned vidím, co mě tak jako zajímá, co bych potřebovala, nebo hned si všimnu něčeho zajímavýho, nějakýho zajímavýho kousku, jinak tam nemusím trávit nějak sto let..

Liší se to, když jdeš do normálního obchodu?

Možná jo, možná jsem v tom sekáči vo něco dýl, protože mě motivuje to, že tam je levno, třeba, a že bych si tam mohla něco vybrat. nebo pokud potřebuju něco konkrétního a chci si to koupit v sekáči, třeba kalhoty nebo.. tak to zase jo, to jsem schopná tam bejt do tý doby, než si něco jako vyberu, protože mě motivuje to, že ty kalhoty potřebuju, takže tam budu do tý doby, než si je vyberu.. (vypráví o tom, že pojedou do Radotína, kde mají hodně kalhot)

Nemám ráda opakovaný zkoušení v kabinkách, zkusíš si tohle, není ti to, zkusíš si tamto, zase ti to není, už tě to štve.. Nejradši to mám rychle všechno.. ale to nejde..

Jakej máš ráda druh sekáčů?

To asi nemám nějak rozdělený, ale mně vyhovujou takový ty hrabárny, se mi to hrozně líbí, protože je tam toho hrozně moc na kupě jedný a je to hrozně vzrušující proces, kdy zanoříš tu ruku do tý hromady a teď jako něco vytáhneš a je to úplně úžasný, to mě hrozně baví, to mě baví daleko víc, než když to visí klasicky na ramínku. Tak asi hrabárny, kterejch je ale hrozně málo.

Jak tvoříš svůj outfit?

Podle nálady, jakože když někam jdu, tak záleží na náladě, jestli mám chut prostě nějak jako experimentovat, a jestli mám takovou odvážnou náladu, abych si na sebe vzala něco, co bych si na sebe nevzala, kdybych měla nějakou depresi nebo tak. Takže úplně hlavní ukazatel toho, co si na sebe vezmu je moje nálada a to, jak se zrovna cejtím. a když je to dobrý, když jsem veselá a tak, prostě otevřu skříň a už to jede a když ne, tak, což se stává taky často, že si vezmu černý kalhoty a téměř černý tričko a nechci bejt vidět. a i se mi stává, že si na sebe vezmu něco třeba extravagantního a výraznějšího a pak ve dne mi v tom není dobře. nějak se mi změní nálada a začnu se v tom cejtít špatně. že třeba si uvědomuju, že na mě dost lidí kouká, co mám na sobě a není mi to příjemný. takže různě, podle tý nálady.

A jak konkrétně volíš oblečení k sobě?

To je takový náhodný, asi. Spíš aby to nějak asi barevně ladilo, nebo abych si nevzala nějaký dva strakatý kousky oblečení, který se k sobě nehoděj. takže asi to kombinuju podle toho, co tak nějak cejtím, co se týče vkusu, že třeba se k sobě hodí nebo ne a prostě nebo si vezmu barvu a tahle se mi k tomu hodí podle mě, tak si to vezmu. Oblečení mám hodně, ale né nějak strašně moc zase, takže v rámci možností, toho, co mám k dispozici. což znamená, že si třeba voblíknou jedno tílko a nosím ho úplně ke všemu, protože mi dobře padne, protože je to hezká barva a protože má dobrej střih, že třeba i něco zakreje..

A myslíš si, že nějak odporuješ běžnému/tradičnímu způsobu oblékání?

To je otázka, co je tradiční.. Kdybych se zamyslela, co v čechách nebo v Praze, co vidím kolem sebe, co je tradiční, tak to si myslím, že od toho se asi trochu vychyluju tím, že třeba nemám nějakou snahu bejt za každou cenu jako moderní, protože já v tý Praze, co vidím kolem sebe nebo co cejtím je, že ty ženský nebo holky nosej podobný věci, nebo nosej módní trendy v úvozkovkách, to co se podivaj v časopise nebo to co si zrovna koupěj v obchodě, co se zrovna prodává, což jsou takový velmi podobný věci, jakože teď to jsou zrovna nějaký žlutý legíny nebo já nevím..

Český ženy se na sebe snažej navlíknout věci, který jsou podle nich moderní, nebo nějak.. který budou oceňovaný, že to jsou nějaký módní novinky a to já nemám, takže tímhle bych se třeba lišila, ale tohle je jen můj subjektivní dojem.. Možná i tím, že hodně holek mi říká, že by se bály si vzít něco takovýho na sebe, že se jim to líbí, ale že na to nemaj odvalu.. tak možná tohle, ale zase si

myslim, že nejsem nějak extra extraodvážná, že mám doma spoustu věcí, který se mi líběj a který jsou originální, ale prostě si je bojím vzít na sebe, takže si nemyslim, že bych byla nějakéj extrém, to jako bohužel ne, ale to asi souvisí se spoustou věcí a možná i s věkem a nějakou sebedůvěrou, takže možná někdy pozděj mi bude úplně jedno, v čem vyjdu, ale teď mi to prostě jedno není.

Myslíš, že se oblíkáš alternativně? Případně jak rozumíš tomu slovu.

Tomu slovu v souvislosti módy a oblíkání rozumim tak, že to je oblíkání mimo ten hlavní proud, a ten hlavní proud jsou podle mě nějaký módní trendy, který jsou diktovaný nějakými módníma návrhářema nebo módníma časopisama, prostě nějakějma médiama módníma, takže alternativní je pro mě něco, co se odchyluje od toho hlavního proudu. a což si myslim, že asi jo. že občas nebo většinou, ale co se týče mého názoru na to, tak rozhodně bych radši bych něco alternativního, než něco mainstreamovýho.. Ale samozřejmě, půlka věcí ve skříni je úplně vobyčejná, klasický věci jako džíny, kalhoty, tričko, takže to zase není moc alternativní,ale...

Máš někoho jako svůj předobraz v oblíkání, někoho "alternativního", někoho, kdo tě formoval?

Asi ne. já vlastně nemám žádněj vzor nebo nějakou osobnost, která by se mi nějak líbila, jakým způsobem se oblíká, ani nějaký klasický jména jako audry hepburn nebo marylin monroe, ani žádný modelky.. já nemám nikoho takovýho..

Ani nikoho, kdo tě třeba v minulosti utvářel?

Ne, vlastně to je zajímavý, že asi to asi je, že se většinou někdo inspiruje, ale já si nemůžu na nikoho vzpomenout. Mně se líbí spíš určitá epocha, nějaký období, tak se mi líbí 60. 70. léta, hipís obecně, ale konkrétní osoby, konkrétní jednotlivci ne.

Takže tě inspirujou ty 60. léta.

To určitě jo, to asi nejvíc. To mi přijde blížký a hrozně se mi to líbí. Jako co se týče oblíkání, jinak jsem v tom nežila, takže to radši nebudu komentovat.

Vnímáš nějaký reakce na tvý oblíkání?

Jo, dost. Většinou to jsou moje kamarádky, který mi říkaj, že by si to na sebe neoblíky, že se jim to jako líbí. Pak mám zvlášť takovou kamarádku, která je jedna z nejbližších kamarádek a vím, že jí to třeba nesedí, jak se oblíkám.. Mí třeba řekne, jo sluší ti to je to pěkný, ale já bych si to na sebe nevzala. Když se oblíknu nějak barevně, tak je to šokující, že je jo, tak lidi na to koukaj, takže reakce to vyvolává, ale u kluků. No, kluci myslim, že tak módě, no módě oblíkání tak jako nerozuměj, takže nevim, jestli třeba vůbec vnímaj to, že mám na sobě něco výraznějšího nebo něco extravagantnějšího.. některý třeba jo, ale některý třeba ne, některý mi to pochválej, ale jiným je to jedno..

Máš nějaký negativní reakce?

Negativní v tom slova smyslu od kamarádek, že to bych si nezvala. I klidně, že se jim to nelíbí. A jinak si myslim, že nijak nepohoršuju, že nenosim žádný vulgární věci nebo nějaký krátký sukně, to já jako vůbec nenosim.. jasně,že na mě někdo občas v metru zírá a že si asi myslí, že jsem blázen, to ale je normální.

Nevyvede tě to z míry?

Většinou ne, není mi to příjemný, to je jasný, když takhle někdo kouká, ale v tom výrazu obličej je vidět, že si myslí, že jsem tak trochu mimo, ale samozřejmě, tohle je u cizích lidí, takže by mi to mělo bejt úplně jedno..

A mělas někdy ve škole nebo v práci problémy se svým oblíkáním?

To ne. Možná ještě na základce, ale to jsem se ještě oblíkala ještě úplně normálně, úplně konvenčně.. To jsem si jako lakovala nehty, když holky ještě ne a už jsem si začala barvit vlasy, jako na červeno, už někdy v šestý třídě.. nemyslim si, že by mi to nějak komplikovalo situaci nebo že by mi to nějak .. že bych z učitelů viděla nějaký odmítavý reakce, ale možná to bylo neobvyklý..

Vzdala by ses kvůli něčemu svého způsobu oblíkání?

No, to ne. Ono je to vtípný, ale pro mě je to hrozně důležitý. Já vim, že pokud mám dobrou náladu a pokud nějak nechci bejt nenápadná, tak se cejtim nejlíp tak, jak já ráda, a nedokážu si představit,

že bych pořád chodila tak, jak chodím, když mám špatnou náladu a když si vezmu jenom džíny. a i mě to napadávalo tak nějak do budoucna, že jestli se dožiju nějaký padesátky, tak co pak? nebudu trochu bláznivá? nevím, třeba mě to přejde, ale určitě jako mladá maminka bych pořád chtěla bejt nějaká takováhle..

Myslíš, že si vybíráš přátele podle oblečení? nebo vnímáš druhý podle oblečení?

Určitě jsou mi sympatický, už jenom, když je vidím a ještě s nima ani nepromluvim, tak jsou mi sympatický lidi, ať kluci nebo holky, který se oblíkaj nějak podobně, nebo vidím, že mají nějaký svůj vlastní osobitý styl, že vidím, že trošku nad tím popřemejšlela, co si vezme zejtra ráno na sebe, nebo to ani nemusí, ale že se liší od nějakýho toho hlavního proudu. To je mi takhle na první pohled hrozně sympatický, aniž bych s tím člověkem nějak mluvila, ale že bych vybírala lidi, to samozřejmě ne. To je spíš o tom, koho potkám, ale je samozřejmě úžasný, když si s někým hrozně rozumím a taky se mi líbí, jak se oblíká, ale rozhodně je spíš menšina mejch kamarádek, který by se oblíkaly tak nějak jako jinak..

Ale je fakt, že je mi ten člověk sympatickej a jsem schopná se otočit za tou holkou a dívat se na to, co má na sobě nebo teď jsem viděla v metru slečnu, která měla úplně úžasný náušnice, takový žlutý, velký kytky, úplně jsem se chtěla zeptat, odkud to má, ale neudělala jsem to, ale pak někdy už někoho takhle oslovím, to může bejt vlastně docela vtipný.

Považuješ se za člena nějaký subkultury?

To asi ne, ale bylo by to dobrý. Tak jako možná okrajově, pokud dneska v roce 2010 existuje nějaká skupina mladejch lidí, který se inspirujou hippies, a který, se to líbí, a který poslouchaj takovou a takovou muziku a jsou taková v pohodě a oblíkaj se tak jako podle svýho, tak pokud je nějaká takováhle velká skupina, samozřejmě nějak neorganizovaná, ale je hodně takovejch lidí a mohlo by se to považovat za nějakou subkulturu, tak určitě bych se tam řadila.. Ale i jo, nazvala bych to takový novodobý hippies, že i jsme takový lidi.. Ty jdeš do školy a vidíš, aháá, tahle tady.. Že by bylo vlastně fajn nějak se organizovat, založit nějakou skupinu "make love no war"..

Kam by ses zařadila ve společnosti?

Tak to je zajímavá otázka.. Já bych se nějak zařadila do společnosti jako příslušník mladý generace studentů, který zatím ještě poznávaj život a baví je žít.. něco takovýho.. Takovej mladej člověk, kterej se strašně zajímá o veškerý dění kolem sebe a chce žít trochu jinak, naplno, než lidi kolem..

Proporcionálně oblečení ze secondhandu a z první ruky?

Tak asi půl na půl, ale v sekáči nakupuju hlavně poslední tři roky a za tu dobu jsem si skoro nic "novýho" nekoupila.. Na střední jsem v sekáči nakupovala jen tu a tam, vždycky jsem věděla, že je to fajn, ale bylo to tu a tam..

Kam směřuješ do budoucna?

Někam, kde to žije.. Kde bych mohla bejt za sebe, spokojeně žít, neublžovat lidem kolem sebe..

Informátorka č. 6

Řekni mi něco o svém vzhledu..

V podstatě je pro mě vzhled určitá forma sebevyjádření, mám pocit, že je to něco, čím dáváš ostatním najevo, co jsi zač.. i je to pro mě způsob kreativního vyjádření.. něco, co mě baví a s čím si můžu hrát. Taky se to mění podle počasí, nálady.. Většinou, když dělám něco do školy nebo se cejtím blbě, projeví se to i na mym způsobu oblíkání.. Oblíkam si jednodušší věci, nudnější.. a sama si tím dál tu špatnou náladu zvětšuju..

Proč nakupuješ oblečení v secondhandech?

Baví mě to. Asi vůbec to dobrodružství objevit něco, co stojí málo a přitom je to úžasný. Takže jednak z finančních důvodů a jednak proto, že je v tom obsažen takovej jako lov.. Taky, jelikož se zabývám focením, je to i dobrý zdroj pro zajímavý nebo retro oblečení, který můžu použít na holky a přitom za to nic moc neutratit.. Ale to mluvím hlavně o takovejch těch hrabárnách, kde se

zanoříš a hledáš, brodíš se marastem a sbíráš..

Podle čeho si vybíráš oblečení, sekáče?

Tak v první chvíli jdu po barvě.. mám docela ráda výrazný barvy.. Pak vzory, jsem na puntíky a podobně.. Cena, jasně.. A pak tvar, a velikost, že jo.. aby mi to sedělo... ale mám pár věcí, vod kterejch se mi líbí jenom látka a jsou mi hrozně velký... ale jsem si říkala, že si je někdy přešiju a budou mně.. No a sekáč.. cena a zajímavý věci... nejlíp kombinace, ale když jsou takový ty hrabáky, tak si člověk musí ty věci jako najít v kupě hnusu, ale zas pak má radost, že ušetřil.. Ale jinak si oblečení vybírám intuitivně, asi mám už nějak v oku, co mi sluší a co patří do mého v úvozovkách stylu a pak už je to rychlý...

Jak to vypadá, když přijdeš do nějakýho second handu?

Tak nejdřív se rozhlídnu a posoudím, jestli to vůbec stojí za to jít dál a snažit se něco objevit.. A když jo, tak si začnu věci prohlížet, prohranovat.. a tak..

Kolik času týdně/měsíčně strávíš nakupováním v sekáči?

Tak, to je různý.. Radši se snažím vyhejbat všem obchodům, když zrovna nemám peníze, nebo se musím učit nebo tak.. Ale jinak bych v ideálním případě chodila nakupovat tak každý dva tejdny, klidně celý dopoledne nebo odpoledne... Zkoušet si věci... Ale je to lepší s kámoškou, samotnou mě to tak dlouho..

Trávíš v secondhandu víc nebo míň času, než když přijdeš do normálního obchodu?

To asi jo, teda, když přijdu do nějakýho velkýho, ještě spojenýho s nějakou hrabárnou..

Pro koho se oblíkáš?

Tak asi hlavně pro sebe.. Považuju to za nějaký moje sebevyjádření, když mám na sobě něco strohýho, cejtím se jako nula.. což je asi vlastně šáhlý.. Ale je to moje součást.. Kdybych se oblíkala pro chlapi, tak to moje oblečení vypadá asi jinak... i když, na druhou stranu si myslím, že moje oblečení může zaujmout právě ty typy lidí, který chci nějak možná upoutat.. Kdybych si vzala střevíčky na podpadku, výstřih a minisukni, tak asi taky upoutam pozornost, jenže těžko někoho, kdo mě bude připadat zajímavěj nebo tak.. Takže spíš pro sebe.. Je samozřejmě super, když se moje oblečení líbí, ale že někomu může připadat divný, mě zas tak netrápí..

Sleduješ reakce ostatních lidí na tvůj oblečení?

Vlastně ani moc reakcí neregistruju.. Asi se málo soustředím na okolí.. nebo nevim.. Na to, co si občas vezmu na sebe, tak mi přijde, že reakce moc nevzbuzuju.. Ale vyrostla jsem v Praze a žiju v Praze, tady asi člověka jen tak něco nepřekvapí...

Myslíš si, že se nějak odlišuješ od tradičního oblíkání? Případně co pro tebe je klasický oblíkání?

Tak klasický oblíkání, to pro mě znamená takovou jako nenápaditost.. Jako že si vezmeš džíny, nějaký tričko s potiskem a jdeš.. nebo sportovní styl, případně takovej ten dámičkovskej.. Klasika je podle mého většinou nuda, všednost... Co bych řekla, že mě odlišuje je, že se ani tak nebojím vzít si výrazný šaty, nebo spojit víc kusů oděvu, který nejsou nějak nový nebo módní a jít tak.. Proti proudu třeba.. Tim se můžu lišit. Asi se vymezuju proti nudě v oblíkání..

Považuješ svůj oblíkání za alternativní?

No, svým způsobem asi jo.. Nebo hodně lidí z okolí ho tak nazývá.. Vlastně úplně nevim, co je alternativní.. Asi se neřídít nějakýma trendama, nebo mít trochu kreativní to oblečení.. Jestli to má tak bejt, tak asi jsem alternativní..

Máš jiný slovo, kterým bys popsala svoje oblíkání?

Asi možná.. umělecký, haha. Snad nápaditý..

Koho považuješ za alternativního? Jestli máš nějakou osobnost, nebo třeba někoho, kdo tě v tomhle směru nějak formoval?

Tak můj vliv.. no, od dětství mám za vzor asi mojí sestřenici.. byla vždycky taková umělecká a tak.. no a i se oblíká docela zajímavě, tak možná ta.. Vlastně mě nikdo jinej nenapadá.. Prostě jsem si ten styl vytvořila nějak sama myslím..

Specializuješ se na nějaký věci, co se ti líbí? Nebo máš nějaký hranice, kam až nepůjdeš?

Tak jasně, občas si koupím něco, co je odvázaný až tak, že si to netroufnu vzít.. a možná nikdy.. nevim.. Asi si ty hranice taky určuju podle své nálady a podle příležitosti, na kterou si to vlastně obleču.. Jinak mám ráda věci barevný, puntikatý.. spíš sukně než kalhoty..

Jak tvoříš svůj outfit?

Tak, většinou si zvolím nějakou věc, která je výrazná třeba a pak si k ní chci najít něco, co by k ní pasovalo, aby to nebylo moc a aby to taky nebylo divný tvarově.. Největší problém mám asi obecně s botama, ty se v sekáči těžko sháněj..

Jak reaguje na tvoje oblečení tvj bezprostřední okolí?

No, tak asi nejvíc reaguje máma.. Je takovej recenzent.. Často kritizuje nebo mě i přímo žádá, abych tu věc, co mám jako na sobě, sundala... Snažím si z toho nic nedělat a držet se toho, co se mi líbí, i když to občas trochu jako zarazí, přecijen nikdy fakt nevíš, jak to doopravdy působí a jestli je ten tvůj vkus vážně dobrej, nebo seš jen nějakej cvok.. Ale jsem ráda, že po několika vztazích, kdy můj oblíkání moji partneři spíš tolerovali nebo i netolerovali, tak teď mám přítele, kterému se líbí, jak se oblíkám, což je fakt příjemný a motivuje mě to..

A co práce / škola? Měla jsi kvůli oblékání nějaký problémy?

No, ještě ne.. Asi mám zatím štěstí.. Ale co se práce, tak jsem ještě nikdy trvale nepracovala, takže to zatím nebylo akutní to řešit.

Dovedeš si představit, že by ses úplně přizpůsobila a vzdala se svého způsobu oblíkání?

No, moc ne.. Takhle.. I díky oblečení se cítím tím, kým jsem.. Nějak to utvrzuje mou identitu, bylo by pro mě asi dost bolestný vypadat úplně jinak.. Asi bych to byla ochotná podstoupit kvůli práci, ale nevim na jak dlouho a nevim, jestli bych se mohla cejtít sama sebou a tím pádem dobře a spokojeně pracovat.. Takže to nechávám asi zatím nějak otevřený.. Ale rozhodně bych někdy chtěla dělat v práci, ve který by si cenili kreativity a individuálního ducha, než mě cpát do nějakých uniforem..

Je ti na základě podobnýho/ nebo naopak odlišnýho způsobu oblíkání někdo sympatickej?

Jasně, to vnímám hodně.. Tak nějak myslím, že oblečení dost věrně odráží, kým člověk je. Samozřejmě, vnímám, že je tomu víc u holek.. a že to nemusí bejt pravidlo, ale dejme tomu, že když vidím, že někdo má něco, co se mi líbí a že má nějaký zajímavý věci, tak to může znamenat, že ten člověk i nějak zajímavěj je, že má třeba nějaký zajímavý.. v tomhle případě umělecký nebo kulturní zájmy.. že bysme si mohli třeba něco předat.. nevim, určitě to vnímám.. Ale z mejch přátel se skoro nikdo zas nějak ultra výrazně neoblíká, ale dejme tomu, že nákupy v sekáči jsou pro většinu mejch kámošek docela častý..

Považuješ se za člena nějaký subkultury nebo nějaký společenský skupiny?

No, ani né. Subkultura je ostatně něco, co tě dost svazuje.. teda, pokud tomu pojmu rozumím správně.. Subkultura ti vlastně dost nařizuje, co poslouchat a co nosit.. Mně se líbí ta svoboda si vzít pokaždý něco jinýho, nebejt svázaná, tvořit.. A přijde mi teda dost, že tak nějak uvažuje hodně holek, co se taky oblíkaj nějak zajímavě, ať už ze sekáče nebo ne..

Kam by ses umístila ve společnosti?

Hmm, tak to nevim.. zatím mezi studentstvo, ale brzo to bude asi jinak.. Asi někam mezi mainstream a alternativu.. Nejsm nějakej komerčák, ale zároveň spoustu komerčních služeb a věcí ráda použiju.. Tak tak, někde mezi okrajem a středem..

Kam směřuješ, do jaký oblasti, svůj život?

Nejradši bych se pohybovala někde v kultuře, ideálně fotografka, ale bavilo by mě spousta věcí, spojených s třeba vizuální kulturou nebo prostě s kulturou, oblíkáním.. Důležitý je pro mě neuváznout v nějaký sešněrovaný nudě, ráda se budu vyvíjet.. Asi i tohle se snažím možná podvědomě signalizovat tím svým oblečením.. Třeba, nevim.

A ještě poslední dotaz, kolik si myslíš, že máš proporcčně věcí z první a druhý ruky?

Tak asi třeba 90 % věcí ze sekáče a zbytek nově koupenejch.. Ale často jsou tak starý, že už jsou vlastně taky v secondhandovym věku..